

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING 22. ÅRGANG NR. 3 SEPTEMBER 2008

Grundloven EU-stridig - eller EU grundlovsstridig ?

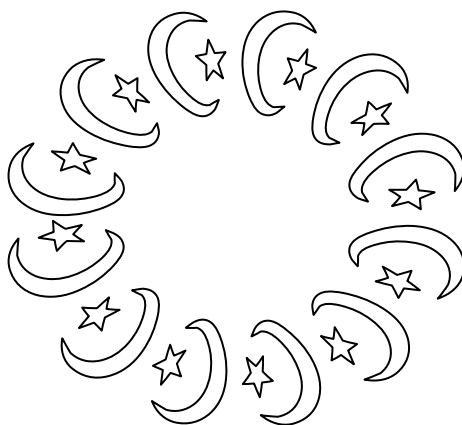
"Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde", fastslår § 20 i Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953.

Det handler alene om afgivelse af suverænitet, der er en særligt alvorlig sag. Suverænitetsafgivelse kan da kun komme i stand gennem vedtagelse af et lovforslag herom og alene med mindst fem sjettedeles flertal i Folketinget. Hvis lovforslaget kun får det flertal, som er nødvendigt for gennemførelse af "almindelige lovforslag", der altså ikke indebærer suverænitetsafgivelse, og såfremt regeringen alligevel opretholder forslaget – så skal det forelægges "folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse" efter reglerne om folkeafstemninger (§ 42), indskærper Grundlovens § 20.

Midt i den forgangne agurketid fremkom EU-domstolen med en kendelse, der anfægter Danmarks suverænitet ved at underkende gældende dansk lov. Det springende punkt er da alene, om regering eller Folketing bøjer sig for dette anslag mod dansk selvstændighed eller fastholder udlændingelovens strammede bestemmelser mod ægteskab som brækjern for indvandring – nemlig 24 års reglen og tilknytningskravet.

Med Edinburgh-aftalen af 1993 efter det danske nej til Maastricht-traktaten blev det præciseret, at (1) unionsborgerskab ikke kan sidestilles med, endsige tilsidesætte, nationalt statsborgerskab, at (2) Danmark opretholder sin egen nationale pengeudstedelse, at (3) forsvarspolitik i Danmark forbliver et dansk anliggende, og at (4) mellemstatsligt retssam-

arbejde i EU aldrig kan gøres overstatsligt med dansk medvirken. Disse forbehold kan regering og Folketing ikke ophæve uden fem sjettedeles flertal eller gennem en folkeafstemning, fordi deres ophævelse indebærer afgivelse af dansk suverænitet.

Det turde være oplagt, at regeringen med henvisning til allerede gældende aftaler klart, højt og tydeligt afviser og affejer EU-domstolens kendelse og dens tyndbenede "argumenter" om fri bevægelighed for arbejdskraft i EU. Selv for kyllinger af de berømte perlehøns med logisk tæft er det indlysende, at den fri bevægelighed, der vedtoges i 1986, angår bevægelighed i EU-lande samt for folk med statsborgerskab i EU-lande alene – og ingen som helst andre.

Søren Pind, regeringspartiet Venstres udenrigsordfører, har gjort et godt eksempel. Med henvisning til en højesteretskendelse påviste Pind prompte og klart, at EU-domstolen har overskredet sin kompetence. For EU og dens organer kan kun agere på områder, som Danmark i. h. t. Grundlovens § 20 har overdraget til en mellemfolkelig myn-

dighed – f. eks. EU. Og dette er ikke tilfældet med dansk udlændigepolitik, der er og bør forblive et dansk folketingsanliggende.

Selvfølgelig er den politiserende EU-domstol til sinds at styrke EUs overstatslige beføjelser på bekostning af nationalstaternes selvbestemmelse. Og det kan kun lade sig gøre, hvis eksempelvis Danmarks regering og Folketing lader EU-domstolen gøre dette uden modstand.

EU-dommen bør vække til eftertanke om, hvad EU overhovedet er og bør være – og måske navnlig om, hvad EU ikke bør være. Indlysende fordelagtig er den indbyredes told- og bevægelsesfrihed, når det kommer an på erhvervsudøvelse og samhandel. Når EU beklageligvis især har udviklet sig til et politiserende monster i EU-politikernes, i EU-embedsetatens og ikke i de europæiske folks interesse – så må EU-landenes befolkninger overveje, hvordan de bedst kan modarbejde disse tilstande, der er usete siden Sovjetunionens kronede dage.

Øjeblikkelig nedlæggelse af EU-kommissionen og EU-parlamentet med deres overstatslige magtstræb kunne måske bane vejen for et nyt, gavnligt og livsdueligt europæisk samarbejde, hvor ministerrådet igen – med klart mandat fra regeringerne hjemme i nationalstaterne – vedtager fælles spilleregler i enstemmighed og ikke gennem grassatløbende flertalsbeslutninger. Toldfriheden og den frie bevægelighed for alskens varer, tjenesteydelser og arbejdskraft kunne vel da virkelig komme befolkningerne til gode og ikke nogle selvbestaltede ridefogeder med overstatslige tilbøjeligheder.

Keld Rasmussen

Lovgivende domstol

EU-Domstolen lovgiver om forhold, der retteligt sorterer under de folkevalgte organer

side 3

Forskel på stat og samfund

Interview med historiker Torben S. Hansen om bl.a. historiefagets betydning

side 4

USAs forræderi mod serberne

Først leflede de for Stalin og Tito. Nu lefle de for de muslimske olielande og deres håndlangere i Europa.

side 9

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harry.vinter@tele2.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Keld Rasmussen (formand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harry.vinter@tele2.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
povj@webspeed.dk

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Ny kurs - repatriering!

Hvis man skal sige noget positivt om den aktuelle EF-Dom, så er det, at dommen har fået slået fast, at Fællesskabsretten står over National-retten. Det er der ikke noget nyt i. Det stod klart også i 1972, da Danmark stemte sig ind i EF den 2. oktober.

At hovedparten af danskerne, har gået i den salige tro, at love der er vedtaget af et flertal i Folketinget er gældende lov i landet, - ja det må man til at revurdere.

Det forholder sig sådan, at der, hvor det handler om områder, der er omfattet af det gældende traktat-grundlag, da er det EF-Domstolen, der bestemmer, hvad der er gældende ret. Sådan har det været lige siden De Europæiske Fællesskaber blev dannet i Rom med Romtraktaten som det bærende grundlag.

Nu står vi en i politisk situation i Danmark, hvor ministeriet Fogh Rasmussens parlamentariske grundlag, Dansk Folkeparti, ikke ønsker, at Danmark skal rette sig efter den afsagte dom.

Det er ganske enkelt ikke muligt. Medmindre Danmark udtræder af De Europæiske Fællesskaber. Det er der ikke meget, der taler for bliver tilfældet.

Selv ved folkeafstemning om dette spørgsmål vil der være et markant flertal for dansk medlemskab af EU. Det samme vil være tilfældet ved en afstemning i Folketinget.

Men sagen er alvorlig. Den netop afsagte dom vil få antallet af familiesammenføringer til at stige markant. Et faktum, der desværre ikke kan gøres noget ved.

Men Dansk Folkeparti kan efter en række år, hvor man har troet på den nationale kurs, begynde at stille krav om repatriering, af de mange tusinde såkaldte flygtninge fra Balkan, Afghanistan, Irak og Mellemøsten.

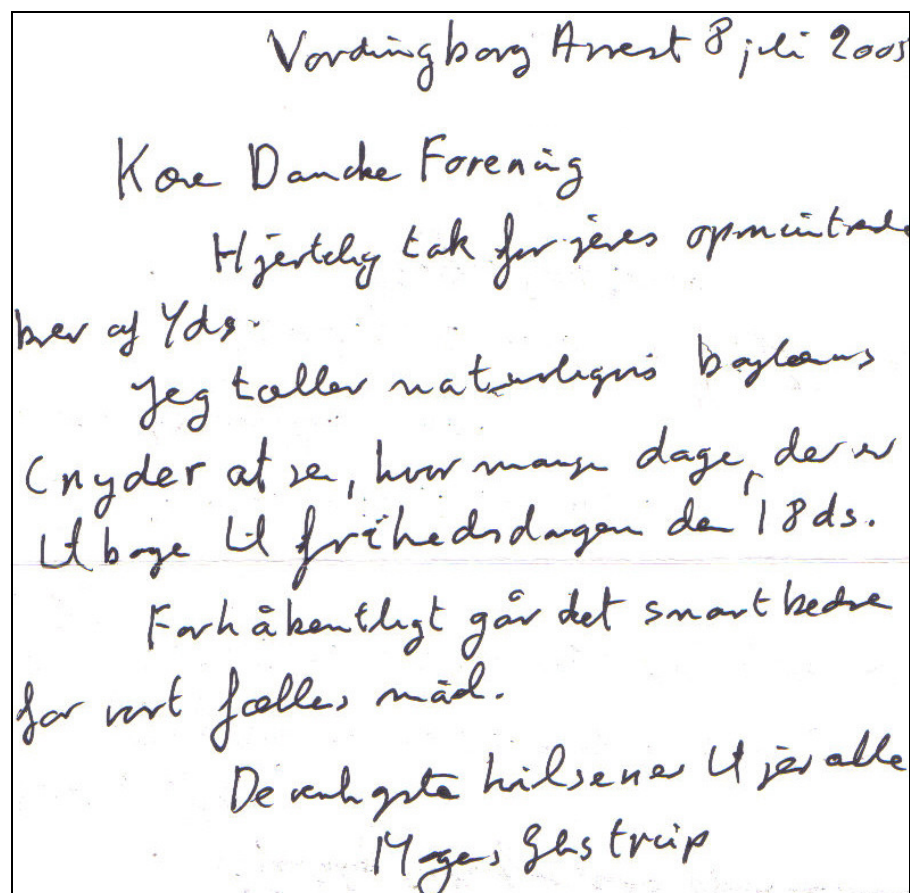
Deres antal overstiger langt det antal, der vil komme i kraft af familiesammenføringer. Det er en politisk realitet, at efter den irske EF-Dom er det slut med nationale særlove i Danmark.

Repatriering er der derimod ingen overnationale instanser, der kan blande sig i. En politisk kurs, Den Danske Forening har været ret alene om at fremføre.

Må det ændre sig i fremtiden.

Poul Vinther Jensen

Et postkort fra en ukuelig dissident Ære være hans minde!

EF-domstolen og den politiserende jura

EF-Domstolen er igen kommet i modvind. Anledningen er den seneste afgørelse på ægtefælleområdet, som mange bedømmer som et eksempel på, at Domstolen lovgiver om forhold, der rettelig sorterer under de folkevalgte organer.

Af jur. dr. Ole Hasselbalch

Med en ny afgørelse fra EF-Domstolen (25. juli 2008, sag C-127/08 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på en medlemsstats område) er der i sommerens løb blevet kastet en brand ind i debatten om Domstolens rolle.

Den konkrete dom kan næppe tolkes så vidt, som den er blevet i dele af pressen. Men det er rigtigt nok, at EF-Domstolen ikke fungerer som en domstol i dansk forstand.

EFdomstolens tradition

Som det siges af en af Danmarks førende eksperter på området, professor, dr. jur. Hjalte Rasmussen i bogen "EU-ret i kontekst" (3. udgave s. 522): "*Der var ting, som man ... helst udgik at tale om. Det var, at EF-domstolen i sin iver efter at føderalisere EU og gøre Unionens retsorden mest mulig modstandsdygtig over for disintegrative tendenser ... ikke sjældent traf 'mærkelige afgørelser'. Den baserede herved sine domme på grunde, som kun fremviste et fjernt slægtskab med mere gængse og velkendte juridiske argumentationsmønstre*".

Sagt mere direkte: Domstolen inddrager politiske hensyn i sine domme.

Det formelle påskud hertil er oftest, at de traktater og andre regler, der er vedtaget i de folkevalgte forsamlinger, indeholder nogle overordnede principper, som Domstolen kan fortolke på. På den måde gør man så at sige politik til jura.

Dansk retstradition

Den slags løse tilkendegivelser findes der mange af – også i dansk lovgivning. Efter dansk retstradition kan en domstol imidlertid ikke anvende rene programerklæringer, som selvstændigt retsgrundlag. Der er også snævre grænser for, hvor langt en domstol kan skabe helt ny ret i forhold til det, der i forvejen er gældende – eller ikke gældende – og dermed accepteret af lovgiver, altså Folketinget.

Begrundelsen er, at ny ret bedst afspejler samfundets behov, hvis retten skabes af politikere, der risikerer ikke at blive genvalgt ved næste valg, såfremt de lovgiver i strid med, hvad vælgerne ønsker. Hos Folketingspolitikere kan så enhver henvende sig med oplysninger, problemer og indsigelser, og på dette grundlag fremdestilleres gennem åben diskussion – herunder via pressen - hvad der skal gælde. Beslutter de folkevalgte intet, kan folk (i det store og hele) bestemme selv.

En domstolsafgørelse træffes under helt andre vilkår. Den ligger således i princippet i hænderne på livstidsudpegede dommere, den bliver til bag lukkede døre, den skal formelt støttes på de folkevalgtes lovgivning – eller den sædvanemæssige retstilstand der i kraft af de folkevalgtes passivitet antages at have deres accept - samt under indtryk af, hvad advokaterne i sagen har sagt i retssalen.

I debatten om EF-Domstolens virksomhed henvises til, at den domstols politisering skyldes en anden retstradition end den danske, en tradition, hvor dommerne er villige til at gå *foran* lovgiver. Dette er en helt legitim måde at optræde på for domstole, siges det, og der henvises f.eks. til den rolle, den amerikanske højesteret har.

Men man kan dog vel næppe se bort fra, at den reelle årsag til EF-Domstolens tendens til at træde i lovgivers sted også kan være en bagudskuen EU-fundamentalisme, som naturligt vil være EU-ansattes – herunder EU-dommeres - ledefyr.

Konsekvenser i Danmark

Det kan ikke komme bag på nogen, at når der lovgives i Danmark – herunder om tiltrædelsen af EU – er det den danske, demokratiske måde at skabe ret på, som er i højsædet. Følgelig må det på dansk grund være således, at hvis der ikke er taget rimeligt klart stilling i de EU-retlige regelsæt, som Danmark har tiltrådt, så har det danske folketing forbeholdt sig retten til selv at fylde hullet ud.

Hertil kommer, at Danmarks tilslutning til EU ikke er en irreversibel blankocheck, som giver denne organisations institutioner adgang til i al fremtid at diktere, hvad der skal gælde på dansk grund. Ifølge Grundlovens § 3 er den lovgivende magt således hos Folketinget (og Kongen). Den kan derfor ikke ved almindelig lov definitivt overdrages uigenkaldeligt til anden side.

Det følger af Danmarks tiltrædelse af EU, at danske love i videst muligt omfang skal tolkes i harmoni med EU-retten. Hvis Folketinget imidlertid *krystalklart* beslutter sig for en bestemt lovgivning på et område, uanset den måtte stride mod EU-regler, kan EF-domstolen altså *ikke* med hjemmel i lovgivningen om Danmarks tiltrædelse af EU med bindende virkning i Danmark beslutte, at der skal gælde noget andet hos os.

Højesteret må således dømme efter, hvad det danske Folketing bestemmer. Bliver der problemer med EU i den anledning, er det *Folketingets* ansvar – og EU's overvejelse, om en sådan konfrontation er risikoen værd.

Hvis EF-Domstolen derfor dømmer eller ligefrem lovgiver på tværs af, hvad den danske lovgiver klart har vedtaget, i et sagsforhold, Folketinget med god føje ikke anså for berørt af EU-retlige regler, er det således EF-Domstolens problem.

Pålægger den ligefrem Danmark sanktioner for manglende overholdelse af en afgørelse, må det *også* være dens eget problem.

Til forsvar for civilsamfundet

Historiker Torben S. Hansen interviewet om historiefaget af Harry Vinter

HV: Torben, du er lige gået på pension. Hvordan føles det?

TSH: Mest positivt og lidt negativt! Jeg var en årrække kontraktansat på KUA (Københavns Universitets humanistiske fakultet) som underviser i den spansktalende verdens historie. Jeg har prøvet meget i tidens løb: freelancejournalist, postbud, medarbejder i Røde Kors og gymnasielærer. Men undervisningen på KUA var langt det bedste arbejde, som jeg savner. På den anden side har jeg nu mere tid til at beskæftige mig med andre emner, og jeg har fortsat kurser på Folkeuniversitetet. I øvrigt har en klog kineser formuleret det vigtigste af det hele – *den højeste lykke er at blive gammel med et godt helbred!*

Torben S. Hansen: Der er forskel på stat og samfund, og den første ødelægger nu det sidste

HV: Er der ting, du kan sige nu, som du var tilbageholdende med før?

TSH: Nej, faktisk ikke. Jeg har specialiseret mig i de 900 år, da islam var en politisk og militær faktor i Spanien, og jeg har haft flittige og dygtige studenter til eksamen i denne fascinerede epoke, som jeg stadig arbejder med. Da jeg underviste, var jeg med til at skrive bøger om dette og tilgrænsende emner. Jeg har kun én gang mærket surhed eller forargelse fra et par kolleger i den anledning, og det skyldtes nogle skodjournalister, som serverede totalt usagligt avispladder om mig. På den anden side tilkendegav andre personer på instituttet en positiv holdning til mine skrivelser om den aktuelle trussel fra islam.

HV: For at starte med begyndelsen, - hvad skal vi med historien?

TSH: Vi kan lære, hvad vi *ikke* skal gøre. Fortiden kommer selvfølgelig ikke igen, men visse kræfter – lidenskaber – er simpelthen mennesket iboende, evige. I Tolkiens eventyr siger en elverkvinde, at mennesker "frem for alt ønsker magt". Denne store sandhed glemmer eller fortrænger især venstrefløjserne og de "politiske korrekte" akademikere, men desværre også en del yngre liberalister på direktionsgangene. Magtstræb kan betragtes som en slags naturkraft, og for demokratisk sindede borgere er det kolossalt vigtigt altid at holde skarpt øje med politik og politisk indoktrinering - i dag især den

søde snak om nødvendigheden af at lade Europa stå åben for en folkevandring fra ikke-fungerende samfund med håbløse økonomier og endnu mere håb-

løse kulturer. Men netop dette forsømmer de mange solide samfundsstøtter, som hovedsageligt stemmer V og K. De koncentrerer sig om at tjene penge, mens medier og undervisning stort set er overladt til folk, der tilstræber ødelæggelse af national suverænitet og Europas arabisering. Folkeskolen og gymnasiet leverer elendig undervisning om islam. Børn og unge får intet at vide om jihad og sharia og den bestialske kvindeforagt - trods oplyste araberes egne undersøgelser af elendigheden i de to FN-rapporter om "Arab Human Development Report". På universiteterne mangler seriøs forskning i islam. Indtil fornylig var det næsten kun Mehmet Nefci i Odense og Tina Magaard i Århus, der gjorde et ordentligt stykke arbejde. For nylig er der så kommet en center for forskning i islamisme og radikaliserings på Aarhus universitet - syv år efter 11. september 2001! Jeg håber, disse folk vil tage sig sammen og studere andre end de rabiater smågrupper og tage fat på alle slynglerne - også dem med jakkesæt og hykleriske fraser. Men foreløbig frygter jeg, at de omhyggeligt vil gå uden om hele den kriminelle kultur og de store bevægelser som det Islamiske Broderskab.

HV: Hvilke hovedstrømninger findes der i dag indenfor historieforskningen?

TSH: Især i undervisningsmaterialet findes en politisk dagsorden med klar antinational og dermed antidemokratisk

slagside. Efter universiteternes marxistiske anfald kom en bølge af verdensfjerne moralisme, som præger mange yngre historikere. De forstår ikke, hvad krig indebærer og vil eksempelvis gerne pege fingre ad modstandsbevægelsens stikkerlikvideringer under den tyske besættelse. De fatter ikke dybden af den islamiske radikaliserings, og de skriver ideologiske lærebøger for gymnasiet og folkeskolen. De har i stedet et budskab, som kort fortalt går ud på at advare eleverne mod racisme og fascisme i den ikke-akademiske befolkning – underforstået Pia Kjærsgaard og andre kritikere af islamisk fanatisme. Sådan er det over hele Vesten, og allerværst i USA. Ideologiseringen handler om svulstige hensigtserklæringer fra undermålerne

i EU-apparatet, og den rammer alle dele af undervisningen, hvor der er et udbredt ønske om at fordømme nutidig "vestlig imperialism" og "had mod forkert hudfarve". Her er den fortærskede floskel *globalisering* et centralt begreb. På den anden side arbejder historikere også sagligt med helt andre emner, men de er ikke altid så relevante som EU's hærværk eller den islamiske belastning og trussel.

HV: Hvor ligger du selv placeret?

TSH: Først og fremmest tilhører jeg en klasse af letvægtere i forhold til Bent, der har bedrevet grundforskning, så det basker. Fagligt har jeg som sagt gravet mig ned i den spanske verden, og jeg er blevet grundigt træt af den republikanske side i den spanske borgerkrig, Che Guevara, Nicaraguas sandinister og andet revolutionsbarbari, som jeg selv abonnerede på i 1970'erne. *Den, der tjener revolutionen, pløjer havet!* Denne bitre selverkendelse skrev den store revolutionshelt Simón Bolívar kort før sin død i 1830. Han var hovedansvarlig for Sydamerikas løsrivelse fra Spanien og det efterfølgende kaos, men intelligent og hæderlig nok til at indse sin egen dårskab. Da jeg var yngre, ville jeg som alle venstreorienterede frelse verden. I dag må jeg tilslutte mig Enzensbergers opfordring til at *skåne verden* - det betyder især at skåne og forsvare civilsamfundet og friheden i Danmark og Vesten mod et dødsensfarligt ekspe-

riment, iværksat af blinde og døve embedsmænd og politikere. Derudover tilstræber jeg at efterleve historiefilosofen José Ortega y Gassets anbefaling: *Stil gode spørgsmål. Så er der en chance for at få gode svar!*

HV: Er der gensidig respekt mellem repræsentanterne for hovedretningerne?

TSH: Hovedretningen på de humanistiske og samfundsfaglige institutter er den såkaldte Frankfurterskole, "socialkonstruktivism" og "diskursanalyse". Meget af det er højtideligt volapyk. Værst er selvfølgelig den førnævnte moralisme, der lever højt på at forsage forlængst afdøde slyngler som Hitler og Mussolini og lader, som om deres arvinger udgør en overhængende fare. Du kan gå en tur i de akademiske boglader og se udvalget. De er fyldt med Foucault og Habermas, som de stakkels studenter altså skal læse til eksamen. Den første var efter min mening bindegal, mens den sidste absolut har noget at byde på. Men på baggrund af sin tid i Hitlerjugend hang han meget længe fast i et idealbillede af 100 procent rationelle og tolerante borgere, der formodes at "føre dialog", så der ikke sker flere ulykker. Jeg tør ikke sige, om socialkonstruktivisternes respekterer forskere, der benytter andre paradigmer. Habermas gør i hvert fald, men en del af hans mange eftersnakkere har det svært med tolerancen – og især nysgerrigheden. Jo tungere moralismen belaster dem, desto lavere er der til loftet. Derfor kan de ikke tolerere, at der kastes lys på kommunismens rædsler – som Bent Jensen og den franske François Furet har gjort. Så disse kætteres bøger står ikke på hylderne.

HV: Hvordan overlever man i opposition til hovedstrømningen? Kender du eksempler på berufsverbot?

TSH: Den, der søger et ph.d.-stipendium, gør klogt i at vælge et harmløst emne og levere "nice-to-know-research". På universiteterne er der masser af eksempler på, at forskning i indvandring, kultursammenstød, religiøs radikaliserings, klanmentalitet og lignede kalamiteter ikke tillades. Det er naturligvis ikke nedskrevet, men afgøres i de udvalg af "old buddies", der behandler ansøgninger. Historikeren Kim Møllers "forkerte" specialopgave er et godt eksempel. Han tillod sig den

frækhed at påvise Jørgen Bæk Simonsens ideologiske skævhed, og det slipper man normalt ikke ustraffet fra. Så der er masser af berufsverbot.

HV: Du anser krig for at være et vigtigt emne for historieforskning. Hvorfor?

TSH: Clausewitz gjorde opmærksom på, at "krig er politik med andre metoder". Krig vil altid plage den såkaldte "menneskehed", netop fordi denne aldrig i praksis er en aktør, men tværtimod opdelt i små og store grupper, der ofte har modstridende interesser. Og som en af paragrafferne i Murphy's lov siger: *Det, der kan gå galt, vil gå galt på et tidspunkt*, og så flyder der blod. Mennesket som art har simpelthen en

Torben S. Hansen er guide på historiske rejser. Her i Zaragoza

konstruktionsfejl, som de kristne kalder arvesynd, mens buddhismen taler om dysfunktion. Det er lige meget, hvad du kalder denne medfødte skavank. Det kan ikke undgås, at mennesker forårsager ulykker. Hjernen er simpelthen for stor. Krig kan ikke adskilles fra politik, altså magtstræb i en eller anden udgave, og magten i form af offentlig myndighed er selve kernen i historisk forskning. Men i flere generationer har der på danske universiteter været en modvilje, når det gælder systematisk undersøgelse af vold. Det svarer til, at det medicinske fakultet helst ville undgå kræftforskning.

HV: Jugoslavien i 1990'erne er vel et godt eksempel på krigens betydning?

TSH: Ja, og der var i 1990'erne en klar uvilje mod at grave dybere i denne katastrofe, især fordi den var en del af kommunismens døds kamp, og fordi de efterfølgende ulykker i høj grad skyldes islamisk fanatisme og kriminalitet. Her var der overhovedet ikke tale om et "nice-to-know" emne, og som sagt er det ikke velset at levere forskning, der

ligner Bent Jensens. Så der ligger en kæmpemæssig opgave og venter på fremtidens historikere.

HV: USA er næsten konstant i krig eller andet sted.

TSH: Det er en "gårdvagt", der bliver mere og mere uvillig til at uddele smæk til de slemme drenge. USA opstod i en antiimperialistisk befrielseskamp, og har siden skabt en politiske kultur og en økonomi, der er dybt præget af denne antiimperialisme. Det er tydeligt, at aktørerne – både de politiske beslutningstagere og kapitalisterne - har en kort hukommelse og et kort perspektiv, modsat de gamle imperialistiske magter som Spanien, Frankrig, Storbritannien og Rusland. Når amerikanerne går i krig, begynder de altid med at dumme sig i lange baner. Det var tilfældet i Kореakrigen, i Vietnam og igen i invasionen af Irak i 2003. Det interessante er så, at efter et par år finder de ud af, at deres tropper må ændre taktik, og faktisk har de i kraft af taktiske ændringer vundet krigen i Irak i dag. Udviklingen i Latinamerika, som jeg har fulgt siden begyndelsen af 1970'erne, viser noget tilsvarende. Det, der blev kaldt "US-imperialisme" har især betydet en svækkelse af de gamle hierarkier og åbnet for vestlig kapitalisme, skønt der stadig er lang vej til en fri markedsøkonomi. Men generelt er en informationssøgende mellemklasse på vej frem, og det kommunistiske massehysteri fanger ikke mere. Det kan aflæses i det aktuelle besvær, som generer Venezuelas Castroforherligende tyran Hugo Chávez. Et andet eksempel er den positive udvikling i Colombia, hvor de oldstalinistiske massmordere i FARC er på retur.

HV: Men nu er du gået på pension. Hvad skal tiden så bruges til? Golf eller fisketur?

TH: Jeg vil fortsat bruge tid på at være civilsamfundets påvirkningsagent. Desuden vedbliver jeg at tage på nye udflugter i Spanien, Italien og andre Middelhavslande med uoverskuelige kulturskatte og desuden naturskønhed, og denne trafik kan jeg aldrig blive træt af. Så jeg forener det bedste fra Sydeuropa med det bedste i Nordeuropa – som det fantastiske sted Sletterhage eller fyrretræerne ved Rågeleje.

Ghettoproblemer

Regeringen bevilliger tilskud til nedbringelse af huslejen

Allerede for 20 år siden advarede Den Danske Forening for første gang om, at der var ved at opstå ghettoer i Danmark. Det skete med en artikel i tidsskriftet *Danskeren*, nr. 1, 1988. Det var der ingen fra det officielle Danmark, som tog notits af. Til gengæld har det officielle siden bevilliget store milliardbeløb til afhjælpning af de problemer, som der blev advaret imod.

Senest har regeringen via Landsbyggefonden afsat 200 millioner kroner til nedbringelse af huslejen i ghettoområder i en forventning om, at en lavere husleje vil få ressourcestærke personer til at flytte til disse områder.

Andre 200 millioner kroner skal bruges til en "boligsocial indsats", som blandt andet skal sigte på at nedbringe kriminaliteten i de pågældende områder.

Disse beløb kommer oveni 2,2 milliarder kroner, som i forvejen er afsat til boligsociale initiativer 2006-2010.

Velfærdsministeriet oplyser på sin hjemmeside blandt andet følgende:

"Dele af det almene byggeri er præget af en øget social og geografisk opsplining af samfundet. Disse boligområder er bl.a. præget af en stor koncentration af svage grupper, lav tilknytning til arbejdsmarkedet og det omgivende samfund, dårlig integration, øget kriminalitet og en særlig risiko for børn og unge, som fastholdes i en negativ spiral.

For at vende denne udvikling og kunne tiltrække en bredere kreds af boligsøgende har regeringen iværksat en langsigtet og bredspektret indsats, som sæt-

ter forebyggende ind over for de sociale og andre problemer, der er i områderne. Som en del af indsatsen, er der også mulighed for huslejenedsættelser."

På næste side er listet de boligområder, som indtil nu har fået bevilliget beløb til nedbringelse af huslejen.

Spørgsmålet er så, om dette tiltag vil have større effekt end de mange andre projekter, som hidtil ikke har haft påviselige resultater.

Hvad mener du?

Ville du overveje at flytte ind i et af nedenstående boligområder, hvis du kunne opnå en pæn lejenedsættelse, hvis du altså ikke allerede bor der?

HV

Grønlandere stenet ud af Gellerupparken

De grønlandske beboere i Gellerupparken ved Århus kan ikke klare mosten længere. De flytter, efter at de igennem flere år har været udsat for racistiske overgreb fra deres arabiske og somaliske naboer.

»Jeg kunne ikke længere klare at være skydeskive. Det var et psykisk pres. Men jeg er vred over, at det var os, der måtte ud. Det var jo dem, der angreb os,« udtalte en af grønlænderne, Johanne Christiansen, til Stiften d. 5. juli 2008.

Hun blev sammen med de andre akut hjulpet af kommunen til at flytte. Grønlandere i Gellerup bliver nemlig stenet, overfaldet og forhånet. Beboerne fra den nordligste del af det danske kongerige har længe gemt sig i deres lejligheder, fordi de er bange for at gå ud. De var fredløse og jaget vildt i området.

Tidligere mødte de hinanden ved biblioteket eller foran Netto på Sigridsvej. Der var desuden en tradition for grønlanderbodbold om søndagen. Men de vedvarende angreb med sten satte en stopper for aktiviteterne.

Senest blev festligholdelsen af grønlændernes nationaldag d. 21. juni afbrudt af stenkast. Arrangementet fandt sted på festpladsen ved Gellerupbadet. Igennem flere år var det nødvendigt at have professionelle vagter til at beskytte arrangementet. I år gav grønlænderne

op. De turde ikke at gennemføre arrangementet.

Johanne Christiansen fortæller til Stiften, at de fleste grønlandere i Gellerup har været udsat for ubehageligheder.

Råb på gaden som "Fuck hjem til Grønland, det er vores Gellerup", er helt almindelige, ligesom det er normalt, at arabiske unge skyder fyrværkeri efter dem.

Johanne Christiansens er ikke i tvivl om, at araberne i Gellerup udøver racisme mod grønlandere.

"Mit hjerte banker stadig vildt, når jeg møder unge arabere. Men her, hvor jeg bor nu, gør de mig ikke noget. Det skal jeg lige vænne mig til. Jeg er meget glad for mit nye sted og tager aldrig mere til Gellerup igen."

Kilde: Stiften 5. juli 2008

Stenkastning er en vigtig del af muslimsk kultur

Muslimske vagter ved Gellerup kirke

Det er almindeligt kendt, at der ansættes vagter "af anden etnisk herkomst end dansk" i tog og butikcentre og andre steder, hvor de senere års udlændingepolitik har gjort tilværelsen utryg.

Det vidner om et samfund i opløsning, at det overhovedet er blevet nødvendigt at ansætte vagter, og det vidner om visse indvandreres racistiske tilbøjeligheder, at de kun vil respektere vagter af samme herkomst som dem selv.

Det er nærliggende at formode, at der ligger et element af beskyttelsespenge i disse vagtordninger: Betal eller i får problemer!

Det er kommet så vidt, at Gellerup Kirke har set sig nødsaget til at ansætte muslimske vagter til at beskytte de kirkelige handlinger efter flere tilfælde af overfald på gudstjenester og præster.

Kirkens præster betyder, at overgrebene ikke har med religion at gøre og an andre institutioner i området udsættes for det samme.

Adspurgt indrømmer de dog, at de ikke har hørt om overfald på den lokale moske, som da heller ikke har set sig nødsaget til at ansætte vagter.

Boligområder, som modtager støtte til nedsættelse af huslejen

Albertslund	Albertslunds Boligsociale Center
Albertslund	Albertslund Syd
Albertslund	Hedemarken
Allerød	Ørnevang og Uglevang
Ballerup	Eskebjerggård/Måløvvang
Bornholm	Højvangsparken mf.
Brøndby	Brøndby Strand
Esbjerg	Stengårdsv, Kvaglund, Østerb., Thulev. og Blåbjergp.
Faxe	Frøgården
Fredensborg	Egedalsvænge
Fredensborg	Nivåhøj og Islandshøjparken
Fredensborg	Enebærhaven Humlebæk
Fredensborg	Niverød III og IV
Frederiksberg	Solbjerg Have og Finsenshave-kvarteret
Frederiksberg	Solbjerg Have og Søndermarken
Furesø	Farum Midtpunkt
Gladsaxe	Høje Gladsaxe
Gladsaxe	Mørkhøjvænge
Glostrup	Hvissinge
Greve	Askerød
Greve	Gersagerparken
Guldborgsund	Lindholm
Haderslev	Hjortebroparken
Helsingør	Nøjsomhed
Helsingør	Vapnagård
Hillerød	Kongevænget 1 og 2
Hjørring	Hjørring Vestby
Holbæk	Havevang/Agervang og Agervang/Engvang
Holbæk	Ladegårdsparken
Holbæk	Bjergmarken
Horsens	Sundparken
Horsens	Beringsvænget
Horsens	Axelborg Sønderbro
Hvidovre	Avedøre Stationsby
Hvidovre	Egevalden II
Høje Tåstrup	Charlottekvarteret
Høje Tåstrup	Gadehavegård
Høje Tåstrup	Tåstrupgård
Ishøj	Gadekæret
Kolding	Skovparken
København	Akacieparken
København	Telemarksgadekvarteret
København	Lundtoftegade
København	Holmbladsgadekvarteret
København	Indre Nørrebro (og Bispebjerg)
København	Mimersgadekvarteret
København	Tingbjerg - Utterslevhuse

København	Sjælør Boulevard
København	Gyldenrisparken
København	Sundholmsvej-kvarteret
København	Urbanplanen
København	Bispebjerg
København	Fritidsjobkonsulenterne
København	Afdeling 60 og 61 - Dialog Vesterbro
København	Kongens Enghave
København	Jagtvejskvarteret
København	Lønstrupgård og Hvidbjergvej
København	Folehaven
København	AKBs Ældreboligafdelinger
København	Livomparken og Grøndal
København	Samvirkende Boligselskabs Ældreboligafdelinger
Lolland	Sognefogedvænget, Syllholmparken og Kongeledet
Lolland	Ridderborgsparken og Nørrevænget
Middelfart	Melfarparken
Odense	Vollsmose
Odense	Skt. Klemensparken
Odense	Højstruphave og Uffesvej
Randers	Randers Nordby
Ringkøbing-Skjern	Damtoften
Ringsted	Opsøgende Boligsocial medarbejder i Ringsted
Roskilde	Bs Sjællands afdelinger i Roskilde
Rødovre	Kærene og Bybjerget
Slagelse	Parkvej
Slagelse	Ringparken
Slagelse	Motalavejkvarteret
Svendborg	Byparken og Skovparken
Sønderborg	Afdeling 22, 24, 30, 33 og 35
Varde	Boulevardbebyggelse
Vejle	BoLivVejle (Især Finlandsparken og Løget)
Viborg	Houlkær
Aabenraa	Høje Kolstrup
Ålborg	Ålborg Øst
Århus	Gellerupparken og Tovehøj
Århus	Højskoleprojektet i Gellerup
Århus	Bispehaven
Århus	Herredsvang
Århus	Frydenlund
Århus	Trigeparken
Århus	Rundhøj
Århus	Møllevangen
Århus	Holmstrup, Odinsgård og Thorsbjerg
Århus	Skovgårdsparken
Århus	Kalmargade

Stenkastning under homoparade

Der plejer at blive kastet sten mod den årlige homoparade, når den passerer Nørrebro i København.

Under dette års parade d. 16/8 var der imidlertid den variation, at stenene blev kastet imod ledsagende politi på motorcykler.

Det oplyste Nyhedsavisen online d. 16/8 2008

DSB installerer videoovervågning

Følgeudgifterne ved den såkaldte kulturberigelse vil ingen ende tage. Efter et voksende antal overfald i togene ser DSB sig nu nødsaget til at indføre kostbar videoovervågning. Problemerne skyldes ”unge med anden etnisk baggrund end dansk”, udtaler DSB-personale til Berlingske Tidende d. 25/7 2008.

Indfødsrets-tildelinger er det svage led

Igen er fremmedebatten kørt af sporet. EF-Domstolens indblanding i danske familiesammenføringsregler er ikke i sig selv den trojanske hest, som gør danskerne til mindretal i eget land. Kun danske statsborgere kan få ægtefælle til landet via EU-reglerne, så den virkelige skurk er Folketinget, der har givet vildt fremmede statsborgerskab i stort tal. Og her har den nuværende regering siden 2001 ført an: Fogh Rasmussen & Co. står for godt 35 % af alle statsborgerskabstildelinger siden 1979!

Men lad det være sagt med det samme, at EF-Domstolens indblanding er alvorlig nok. Den er en afvigelse fra al hidtidig praksis, mens Danmarks hævde af, at hvert land selv bestemmer sin politik, har støtte i den juridiske præcedens:

J.T. Hathaway fastslår ganske klart den gældende internationale ret i sit autoritative værk "The Law Of Refugee Status" (1991, s. 231): Ingen stat kan pålægges en pligt til at modtage nogen person. Også Gammeltoft-Hansen fastslår i sin "Flygtningeret" (s. 22), at ingen har retskrav på asyl, hvorfor "al meddelelse af asyl for så vidt er en nådesakt. Og at det enkelte lands internationale forpligtelser på dette område derfor kan fortolkes og praktiseres restriktivt." Hertil den ledende ekspert O. Kimminich i "Grundprobleme des Asylrechts" (1983 s. 74, 92 og 113): Beslutningen om konkret at tildele asyl i den enkelte sag er den suveræne stats suveræne beslutning, unddraget andre folkeretssubjekters dom. Dét er jo netop kernen også i familiesammenførings-sager: Fremmedes status kan afgøres af

modtagerlandet.

Når der er tale om udlændinge, der af humane grunde blot har fået opholdstilladelse, er der ingen tvivl om, at familiesammenføringen lige så vel kan foregå den modsatte vej. Så vil det ikke være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at nægte sammenføring i værtslandet. Den Europæiske Menneskeretsdomstol er således i en sag fra Svejts om sammenføring af et mindreårigt barn til et tyrkisk ægtepar, der havde fået humanitær opholdstilladelse i landet, kommet frem til at støtte et afslag på sammenføring i Svejts, for "selv om det ville være vanskeligt for familien at etablere sig i Tyrkiet, så var det dog ikke umuligt. Dermed var der ikke tale om et indgreb i respekten for familieliv i art. 8, stk. 1's forstand." I sagen *Ahmut mod Holland* afgjorde menneskeretsdomstolen endog, at en marokkaner med hollandsk statsborgerskab, der imidlertid kun havde ringe personlig tilknytning til værtslandet, ikke havde ret til at få sin mindreårige, moderløse søn til Holland. (Se mere herom i min bog "Menneskerettigheder i konflikt" 1. del, afsnit III).

Men selv om der altså er en juridisk kattelerm til at nægte statsborgere familiesammenføring, ville dette rimelige ønske fra kernerdanske borgere, der har fundet kærligheden på tværs af grænser, jo ikke være noget problem, hvis det ikke var for inflationen i indfødsretstildelinger, som bare eskalerer. Som det fremgår, er der (stadig væk) vide muligheder for afvisning af familiesammenføring til ikke-statsborgere. Men igen har man ganske fiffigt lagt den

"stramme" danske udlændingelovgivning for had ved at postulere, at den er skyld i ægte danskeres problemer, mens synderen faktisk er at finde et andet sted: I "Lov om indfødsrets meddelelse".

En så vigtig retskilde som Den europæiske Menneskerettighedskonvention står altså ikke i vejen for at stramme familiesammenføringer effektivt. At så indgribende en ret som retten til familiesammenføring endnu må betegnes som "ganske usikker", medgås også af eksperten Jens Vedsted-Hansen (*Opholdsret og forsørgelse* s. 87). Denne usikkerhed kommer sjældent til udtryk i menneskerettighedseksperternes partsindlæg i den offentlige debat og afdækker en flig af den sump, EF-dommerne lader deres meget omdiskuterede aktuelle afgørelse hvile på. Den almindelige definition af "ekstremisme" går på, at et standpunkt afviger fra normal sædvane, og i den forstand er EF-Domstolen med sin indblanding altså i høj grad inde på en ekstremistisk retning, mens Danmark må fastholde midterkursen.

Men dette er som nævnt ikke hovedpunktet: Det er kun i underkastelsesindustriens interesse, hvis kontroversen om EF-Domstolen fremstilles, som om stramninger i oprindelige danskeres ret til "ægteskab uden grænser" er nødvendige for at dæmme op for masseindvandringen af vildt fremmede. Hvad der skal strammes op på, er Folketingets rundhåndethed mht. at gøre vildt fremmede til "danskere".

Peter Neerup Buhl

Umyndiggørelse af folket er diktatur

Som bekendt vedtog danskerne kun Maastricht-traktaten, fordi vi fik de fire såkaldte undtagelser, hvortil retsforbeholdet hører. Som følge af dette retsforbehold var og er al EU-ret ugyldig i Danmark!

Men forrædere hævder nu, at dette ikke længere er tilfældet, selv om de fire undtagelser var den eneste årsag til, at denne traktat ikke også fik et nej i

den anden folkeafstemning om den.

Derved har disse kujoner (eller skurke) totalt umyndiggjort det danske folk ...

For forbeholdet gjaldt naturligvis ikke kun de »rettigheder« for fremmede, EU indtil da havde opdigtet, men også alt senere juridisk spilfægteri og svindel med begreberne ...

Regeringen og det meste af Folketinget kan kun have været ude på at undergrave de fire undtagelser, her altså specielt retsforbeholdet, når de ikke straks slog fast, at EU's påfund absolut ikke gælder for Danmark som følge af folkeafstemningens resultat, og derfor ikke kan "udhule" dem. Vi har åbenbart nogle fordømt dårlige repræsentanter på tinge. Og hvis vælgerne ikke reagerer

på det, må de ærligt talt være grundigt hjernevaskede!

Hvis ikke vore politikere var den ansamling af fejge kujoner eller forrædere, som de åbenbart er, ville de blot totalt ignorere både EF-domstolens og EU-kommissionens anslag. Og alle de, der forsøger at bluffe det danske folk til at tro, at vi ikke har retten på vores side, når vi gør det, spiller fandango med folkeafstemningernes afgørelser.

Og hvis EU's tyranniske folkeopløsningsimperium er utilfredse med det, kan de jo blot smide os ud af unionen. Det ville mange af os glæde os over, og resten vil senere forstå, hvor nødvendigt det er at komme ud.

Akkurat som Europas øvrige folkeslag, der heller aldrig er blevet eller bliver spurgt af psykopat-elitens mange

kosmopolit-kuppede partier.

Også Lissabon-»traktaten«, som er mere suverænitetssafgivende end nogen tidligere traktat, kupper de igennem på det groveste.

Det viser blot helt klart, at vi har ret: den »nationalisme«, som Hitler fordømte i 1935 som »snæversynet«, er det eneste hæderlige demokrati. Og at EU ikke er andet end Hitlers Neuroropa i en værre udgave; med Sovjets Politbureau i toppen i form af EU-kommissionen ...

Et af de vigtigste demokratiske principper har iøvrigt altid været, at den lovgivende, udøvende og dømmende magt aldrig må sammenblandes. Derfor skal hverken EF-domstolen eller danske domstole politisere ...

Alverdens folkeslag skyldes utallige generationers evolution, og de er derfor

ikke »etnisk affald«, som Karl Marx påstod; de er ikke sammensmeltningsmateriale for klodens verdensherredømmegangstere!

Hvis vi ikke får kastet de fremmede erobrere ud af Europa, vil det uden for al tvivl gå os nøjagtigt som serberne i det Kosovo, der ikke havde én eneste albansk indbygger før 1878, hvor resten af Serbien, desværre uden Kosovo, løsriv sig fra det osmanniske rige. Siden har Serbiens mange fjender, både under og mellem de to verdenskrige, og især efter den anden, hjulpet albanere i hundredtusindvis ind i Kosovo, der derefter førte formeringskrig med familiesammenføring fra Albanien, og udøvede terror mod de serbere, der heller aldrig er blevet spurgt ...

Bent Jacobsen

Opsætter du stærekasser, skal du ikke undre dig, hvis stære tager bolig i dem ...

Redaktionen har modtaget nogle påtrængende strøtanker fra de Britiske Øer, der ikke mere er så britiske, at det gør noget. Denne analogi forklarer meget – eller alt – om grunden hertil.

Jeg har ikke før hørt det udtrykt på denne måde, men det er en fortræffelig analogi.

Jeg købte en fuglefoderbeholder. Jeg hængte den op i min gårdhave og fyldte den op med frø. Hvor var det bare en smuk fuglefoderautomat at se til, mens jeg kærligt fyldte den op med frø. Inden for en uge havde vi hundredvis af fugle, der gjorde sig til bedste med den stadige strøm af gratis og let tilgængeligt foder. Men så begyndte fuglene at bygge reder på udhængene i gårdhaven – også over bordet og ved siden af grillen.

Og så kom lorteklatterne. Det var overalt: På fliserne, stolene, bordet – alle vegne!

Dernæst begyndte nogle af fuglene at blive aggressive. De dykbombede ned imod mig og prøvede at hakke mig, selv om jeg havde fodret dem af egen lomme. Og andre fugle var kry og larmende. De satte sig på foderautomaten og skreg og skræppede alle døgnets timer og forlangte opfyldning, når den var ved at være tom.

Efter et stykke tid kunne jeg ikke en gang sidde i min egen have mere. Derfor tog jeg foderbeholderen ned, og efter tre dage var fuglene forsvundet. Jeg ryddede deres rod og svineri væk og rev alle de mange reder ned, som de havde bygget over alt i gårdhaven.

Snart lignede haven sig selv igen: Rolig, fredelig og helt fri for nogens krav om

ret til gratis måltider.

Lad os nu lige se: Vor regering uddeler gratis mad, boligstøtte, lægehjælp og uddannelse, alt imens den tildeler hvem som helst, der er født her, statsborgerskab automatisk, ligesom opholdstilladelser gives dem fra EU-medlemsstaterne. Og ud over immigranterne kom også illegalt indrejste i tusindvis. Få arbejder, men mange kom.

Pludselig steg skatten, for at gratisydelse kunne betales. Små lejligheder husede fem familier. Man er nødt til at vente seks timer på en skadestueundersøgelse. Skolen, ens børn går på, sakter bagud i forhold til andre skoler, fordi mere end halvdelen af klasserne ikke taler engelsk.

Corn Flakes sælges i tosprogede pakker. Jeg er nødt til over telefonen at ”trykke ét”, hvis jeg ønsker at blive tiltalt på engelsk af min bank. Og folk, der svinger andre flag end Union Jack, råber og skriger i gaderne med krav om flere rettigheder og friheder.

Efter min mening er det på tide, at regeringen får pillet foderautomaten ned. Hvis du er enig i mit synspunkt – så send denne tekst videre til andre. Hvis ikke – så fortsæt med at rydde lort af vejen!

Da USA første gang forrådte serberne

Den dæmonisering, de vestlige medier dagligt udsætter serberne for, begyndte tilbage i 1944, da USA forrådte sin serbiske allierede for at behage Stalin.

Siden er enhver positiv omtale af serberne rutinemæssigt blevet undertrykt.

Serberne giver Hitler banesår

Da Kongeriget Jugoslavien d. 25. marts 1941 tilsluttede sig aksemagterne, gjorde serberne oprør og gennemførte et statskup. Det fik en rasende Hitler til at beordre angreb på Jugoslavien uden varsel. Angrebet startede d. 6. april, og i flere dage i træk regnede bomberne ned over Beograd.

Men serberne kæmpede videre, og da Jugoslavien officielt overgav sig d. 17. april, fortsatte mange serbere kampen som partisaner.

Serbernes forbitrede modstand forsinkede tyskernes felttog mod Sovjetunionen med seks uger og blev årsag til, at ikke nåede deres mål, før vinteren satte ind, - og at de tabte krigen.

Mens serberne kæmpede, tilsluttede de fleste kroater og muslimer sig de nazistiske angribere og gjorde sig til en del af Hitlers nyordnede Europa. Kroatien og Bosnien blev derpå styret af den fascistiske bevægelse Ustase, som straks iværksatte udryddelse af serbere, jøder og sigøjnere. Alene i den kroatiske udryddelseslejr Jacenovac omkom omkring 800.000 mennesker - hovedparten serbere.

Kosovo blev lagt ind under et muslimsk-fascistisk stor-Albanien, og titusinder af serbere blev myrdet eller fordrevet derfra.

Jugoslaviens Ørn

De serbiske frihedskæmpere blev ledet af en ung officer ved navn Draja Mihailovich. Det gjorde han med så stor succes, at det amerikanske nyhedsmagasin TIME udråbte ham til "Man of the Year" i 1942. I maj 1942 skrev TIME:

"Lige siden Adolf Hitler pralende bekendtgjorde, at han havde erobret Jugoslavien, har Draja Mihailovich og hans 150.000 frihedskæmpere i bjergene sydvest for Beograd gjort påstanden til skamme med guerillaoperationer, som må regnes blandt de mest storslåede, historien nogensinde har været vidne til: I efteråret holdt Mihailovich ikke mindre end 7 nazi-divisioner bundet i Sumadija-bjergene. Gennem sine aktioner tilkæmpede Mihailovich sig for en tid en "friheds-ø" på 20.000 kvadratkilometer og 4 millioner indbyggere.

Hans udryddelse af hele troppekontingenter, bombning af veje og broer, afbrydelse af kommunikation og tyveri af våben har ramt nazisterne så hårdt, at de nu har erklæret en ny krig i deres "erobrede" områder.

I oktober bad nazisterne ham oven i købet om fred.

Da han afslog, udlovede de en dusør på hans hoved på 100.000 Rigsmark."

Nødstedte piloter

I 1942 begyndte amerikanerne med mellemrum at bombe tyskeres oliefaciliteter i Ploesti i Rumænien. Under disse togter fløj de over Jugoslavien, hvor mange fly blev skudt ned eller forulykkede af andre årsager.

De fleste af de forulykkede amerikanere blev fundet og holdt skjult af Draja Mihailovichs frihedskæmpere.

I 1944 blev en håndfuld amerikanske faldskærmssoldater smidt ned over Serbien med den opgave at redde 50 nedskudte amerikanere.

Her tilbragte de flere måneder sammen med Mihailovich frihedskæmpere, som hjalp dem med - ved håndkraft - at anlægge en landingsbane, som gjorde det muligt for amerikanske fly at hen-

te de nødstedte.

Men det viste sig, at Mihailovichs frihedskæmpere ikke blot havde reddet de 50 nedskudte amerikanere. Der var flere end 500, mange af dem sårede, som frihedskæmperne og serbiske bønder havde reddet og holdt i live under ekstremt vanskelige og farefulde forhold. De blev alle reddet.

Forræderiet

Men allerede mens serberne var i fuld gang med at hjælpe de nødstedte ud af Jugoslavien, havde den amerikanske regering besluttet sig for at forråde Draja Mihailovich og hans frihedskæmpere. Det var der to årsager til. For det første havde Præsident Roosevelt på Teheran Konferencen i december 1943 lovet Stalin, at de allierede for fremtiden skulle støtte Jugoslaviens kommunistiske modstandsbevægelse ledet af Josip Tito. For det andet forfalskede kommunister tilknyttet den britiske efterretningstjeneste telegrammer fra Jugoslavien med det formål at stille Titos kommunister i et bedre lys end Mihailovichs frihedskæmpere.

Resultatet blev, at Titos partisaner modtog alle forsyninger, mens Mihailovichs frihedskæmpere blev udsultet.

Da amerikanere sidste gang var i kontakt med Mihailovich i september 1944, tilbød de at redde ham ud af landet, men han afslog: "Jeg hører hjemme sammen med mine folk".

Da Sovjetunionens Røde Hær erobrede Jugoslavien fortsatte Draja Mihailovich modstanden imod det nye diktatur, men

i marts 1946 blev han fanget af kommunistiske agenter. Han blev stillet for en militær standret og dømt til døden for "samarbejde med den nazistiske besættelsesmagt".

Han blev skudt d. 17. juli 1946 og begravet et ukendt sted.

Hans frihedskæmpere overgav sig aldrig, men fortsatte kampen i flere år efter.

Tito var kroat og nærrede ingen varme følelser for serberne. Derfor blev der aldrig gennemført noget egentligt retsopgør med folkene bag den morderiske organisation Ustase; og derfor forbød han de serbere, som blev fordrevet fra Kosovo under krigen, at vende hjem.

Æret i hemmelighed

USA gjorde ingen indsigelser imod henrettelsen af Draja Mihailovich, og de serbiske frihedskæmpere blev heltegerninger blev fortiet som en militær hemmelighed for ikke at fornærme diktator Tito og hans kommunistiske styre.

Alligevel tildelte præsident Harry Truman posthumt – og i dyb hemmelighed - Draja Mihailovich en af USA's højeste udmærkelser: The Legion of Merit.

Hans datter modtog på sin fars vegne medaljen ved en ceremoni afholdt af amerikanske veteraner i 2005.

Hele historien ville være blevet glemt, hvis ikke skribenten Gregory Freeman havde fundet den frem dybt i Udenrigsministeriets arkiver og havde fortalt den i bogen "The forgotten 500" i 2007.

Var der nogen, der blev glade for den udgivelse, så var det de overlevende veteraner, som aldrig havde kunnet forlige sig med forræderiet imod Draja Mihailovich.

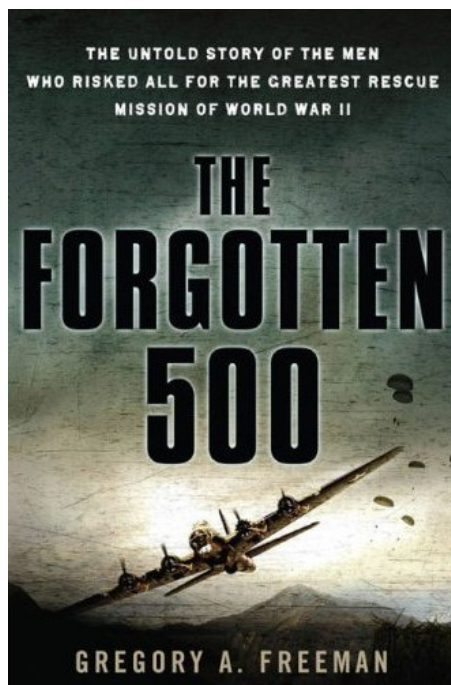
Veteranerne

Den 14. juni 2008 mødtes de sidste overlevende veteraner fra den største redningsaktion under 2. Verdenskrig på Yankee Air Museum i Wood County's Lake Township Airport, hvor de glædede sig over, at sandheden endelig var kommet frem.

En af dem, Art Jibilian, fortæller: "Det er en historie, alle amerikanere bør kende. Den blev holdt hemmelig i mange år af politiske årsager, men nu, da den er ude, håber jeg, jeg vil leve længe nok til at se den filmatiseret". Han fortsætter: "Aktionen var farlig og vanskelig. Den landingsbane, vi etablerede, lå ikke langt fra en tysk garnison, og amerikanske bombefly bombede garnisonen for at bortlede tyskernes opmærksomhed. Dertil kom, at mange af folkene var sårede. Serberne havde ikke meget mad,

og Mihailovich og hans folk sultede ofte sig selv for at sørge for, at der var mad nok til os."

"De folk havde det hårdt. De havde ikke meget at give, men de gav", tilføjer Carl Walpusk, som var en af dem, serberne reddede. Han fortsætter: "Da vi kom tilbage, fik vi at vide, at vi ikke måtte fortælle nogen, hvordan vi var kommet ud."

Da de mange hundrede amerikanere, som havde været sammen med Mihailovich, hørte om anklagerne imod ham, var de bestyrkede over, at de ikke måtte rejse til Jugoslavien og vidne for ham.

"Vi ønskede kun at udtrykke vor taknemmelig for den hjælp han og serberne gav os, og fortælle, at han ikke var forræder. Det var forkert at støtte Tito. Vi støttede den forkerte mand", sagde Arthur Jibilian.

"Ja", tilføjede Carl Walpusk, "vi svigtede serberne, og jeg tror, vi svigter dem igen i Kosovo".

En af Mihailovichs frihedskæmpere, som nu bor i Mexico City, skrev i en mail til Arthur Jibilian:

"Da Jugoslavien faldt fra hinanden, nægtede serberne i Bosnien at leve under de muslimer, som tjente som Hitlers bøddler, men den arabiske verden bildte Washington ind, at de er moderate og sekulære, og Washington bakkede dem op og vendte det blinde øje til våbenforsendelser fra Iran og hellige krigere i den bosniske hær...

Selvfølger vil de amerikanere, som støttede muslimerne i Bosnien og Kosovo imod de kristne serbere og modtog fede belønninger fra araberne, aldrig tillade, at sandheden kommer frem."

Kan vi lære noget af historien?

Når serberne i dag har et dårligt image i USA og den vestlige verden, er en af de væsentligste årsager den, at de positive historier om serberne simpelthen er blevet betragtet som statshemmeligheder, som ikke måtte offentliggøres.

Kun de dårlige historier var og er tilfaldt, - og fandtes der ingen dårlige historier, kunne man selv arrangere dem – såsom "massakren" på markedspladsen i Sarajevo og "massakren" i Racak i Kosovo. Begge vist sig at være arrangeret af muslimerne selv, men formålet blev opnået: USA (og Danmark) bombede serberne sønder og sammen begge gange.

Vi oplever det absurde, at serberne i de offentlige medier – ikke mindst i DR - fremstilles som hadske nationalister, skønt sandheden er den, at Serbien er den eneste af de tidligere jugoslaviske republikker, som er multietnisk. I Kroatien bor der kun kroater, efter at USA hjalp til med at fordrive 350.000 serbere fra Krajina.

I den muslimske del af Bosnien bor der stort set kun muslimer.

Særligt tydelig er forskellen i Kosovo. Størstedelen af provinsen er med USA's hjælp blevet rensset for alle andre end albanere. I de tilbageværende serbiske enklaver i Kosovo bor derimod både serbere, sigøjnere, tyrkere - og albanere.

Beretningen om serbernes heltegerninger under 2. Verdenskrig viser, hvordan storpolitiske hensyn kan forvandle helte til skurke og skurke til helte.

Man skal aldrig automatisk tage de offentlige sandheder for gode varer.

Man skal bruge sin egen sunde fornuft!

Kilder til videre læsning:

Gregory A. Freeman (Author): The Forgotten 500: The Untold Story of the Men Who Risked All For the Greatest Rescue Mission of World War II. NAL Hardcover. 2007.

www.gregoryafreeman.com/500.html

www.juliagorin.com/wordpress/index.php?s=Mihailovich&submit=Search

www.wtol.com/global/story.asp?s=8620808

www.answers.com/topic/dra-a-mihailovi-1

Alexander Solzhenitsyn:

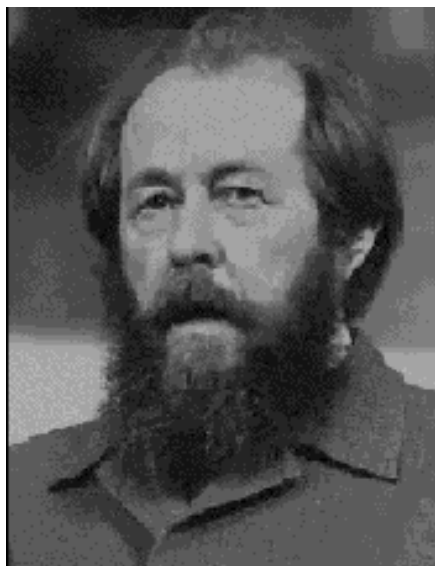
”Alle russere var dybt chokerede over NATOs bombning af Serbien”

Spiegel interview med Alexander Solzhenitsyn

Det sidste interview, den afdøde forfatter gav til et vestligt medie, blev bragt på Der Spiegel online d. 23/7.

I interviewet spurgte journalisten fra Der Spiegel bl. a., hvorfor forholdet mellem Rusland og Vesten er blevet køligere, hvortil Solzhenitsyn svarede:

Der er flere årsager, men de mest interessante er de psykologiske, hvilket vil sige de håbefulde illusioners møde med virkeligheden. Det skete både i Rusland og i Vesten. Da jeg vendte tilbage til Rusland i 1994 var de vestlige lande genstand for en sand tilbedelse. Det skyldtes ikke så meget faktisk viden eller et bevidst valg, men var resultat af en naturlig afsky for det bolshevikiske regime og dets antivestlige propaganda.

Stemningen begyndte at vende med NATOs grusomme bombardementer af Serbien. Alle samfundslag i Rusland var dybt chokerede over disse bombardementer.

Situationen blev endnu værre, da NATO begyndte at udvide sin indflydelse og inddrog tidligere Sovjet-republikker i sin struktur. Det var især smerteligt, hvad angår Ukraine, hvis nærhed til Rusland er helt bogstavelig, fordi millioner af familier har slægtninge på begge sider af landegrænsen. På én gang blev disse familier adskilt af en ny grænselinie mellem militære blokke.

Så opfattelsen af Vesten som ”demokratiets ridder” er blevet afløst af skuffelse over, at pragmatisme, ofte kynisk og egoistisk, er hovedindholdet i Vestens politik. For mange russere var det en stor skuffelse med knuste idealer.

Kilde:

<http://www.spiegel.de/international/world/0,1518,496003-4,00.html>

Mindeord om Glistrup

Af Henrik Søndergaard

Vi har mistet en af de helt store danskere. Glistrup har en stor del af æren for, at vi kan tale mere frit om de fremmede, end man kan i de lande vi normalt sammenligner os med. Han er altid gået uforfærdet foran, og har banet vejen for os andre. Danmark ville ikke have været det samme uden Glistrup.

Hvordan ville Danmark have set ud, hvis vi havde gjort som Glistrup sagde? Hvis vi i stedet for at jage 50.000 danske millionærer ud af landet, havde haft en skattelov der fik andre landes millionærer til at bosætte sig her? Hvis vi i stedet for at tiltrække hundredtusindvis af bistandsklienter fra de varme lande, kun lod dem komme ind, der kunne bidrage positivt? Hvis vi ikke havde haft nogen muhamedanere, der kunne blive stødt over danske avistegninger?

Det er ved at gå op for flere og flere, at Glistrup havde ret. At det er en utilgivelig dumhed at man ikke lyttede til ham i tide. Og kommende generationer vil være hårde i deres dom over de dumheder der er blevet begået de sidste 40 år.

Genier er så sjældne. Hvorfor bliver

de altid behandlet så dårligt af deres samtid? Dem der brændte Giordano Bruno, dem der spærrede Semmelweis inde på et sindssygehospital, dem der fængslede Dr. Dampe, og dem der forfulgte Glistrup med vold, løgn og skueprocesser, de har alle sammen noget til fælles. Middelmådighedens evige had mod geniet. Hvorfor?

Det der kendetegner geniet, er evnen og modet til nytænkning. Geniet føler sig ikke bundet af vedtagne normer og vanetænkning. Middelmådigheden finder derimod sin tryghed gennem lydigt at følge de vedtagne normer og vane-

tænkning. Derfor er konfrontationen med geniet uundgåelig, og middelmådigheden vinder altid, fordi de er flest, og i forvejen sidder på magten. Geniet kan først slå igennem efter sin død, når han ikke er farlig længere, og tiden har givet ham ret.

Det vidste Glistrup godt, og når han har kunnet holde til det enorme pres han har været udsat for de sidste 37 år, skyldes det dels at han aldrig havde forventet andet, dels at familien altid stod sammen. Han var aldeles uimponeret af titler, status og penge, og lod sig derfor aldrig ryste af fordømmelsen fra et enigt Overdanmark.

Mogens Glistrup har levet to vidt forskellige liv. De første 45 år var han afholdt og respekteret, men da han i 1971 begyndte at sige uønskede sandheder, blev alt pludselig anderledes. Den sidste halvdel af sit liv levede han i strid modvind. På samme måde som doktor Stockmann i Henrik Ibsens ”En folkefjende” fulgte han sin samvittighed og betalte prisen.

Kommende generationer må nu betale prisen for at hans samtid lod sig styre af middelmådigheden, og ikke lyttede til Glistrup i tide.

Glistrup - en succes af format

Af Peter Neerup Buhl

Ved Mogens Glistrups død var den herskende dom over hans stormfulde levede, at hans politiske budskab har fået succes, men selv blev han en fiasko, der ikke forstod at gøre den politiske medvind frugtbar.

Sandheden er dog den stik modsatte. Det er svært at se en tilnærmelse til et "muhamedanerfrit Danmark" nu, hvor muslim-andelen af landets befolkning nærmer sig ti procent, og politikerne lader sig handlingslamme stadig mere af de internationale menneskerettigheds-papirnussere, som var den egentlige skurk i den ældre Glistrups verdensbillede (han kunne aldrig drømme om at klandre muslimerne, at de følger deres koran). De demografiske perspektiver gør den fjerne horisont sortere end nogen sinde – og Glistrup fokuserede netop på den fjerne horisont, modsat de folketingspolitikere og kommentatorer, der prædiker, at vi nu har "verdens strammeste udlændingelov", som ikke kan strammes yderligere. Men så Glistrup ikke selv strømmen vende, har han dog mere end nogen anden

pletfrit-retlinet og klart leveret ammunition til den virkelige kamp, der må komme før eller siden, og derved opnåede han den succes, han realistisk sigtede mod som den højeste udmærkelse: At blive "Den Første Advare".

Lige så forhastet som det er at proklamere sejr i Glistrups politiske kamp, lige så bundurigtig er påstanden om, at han "kammede over" eller blev en indædt og knækket sur, gammel mand. Han var efter alt at dømmen den samme gennem 30 år i offentlighedens søgelys, fra sin første til sin sidste valgkamp, skønt ingen dansk politiker er blevet forfulgt som han. Hvor er det herskende offentlige omdømme dog forkvaklet! For hvilken verden til forskel er der ikke mellem fx en Georg Metz, såkaldt "humorist" fra de politisk korrektes lejr, og en såkaldt "ekstremist" som Glistrup? Den første snerpet, forarget, sur og moraliserende over for anderledes-tænkende, i særdeleshed nationale dissi-

denter, mens Glistrup var vennsæl, rar og humoristisk over for hele verden, selv om den overdængede ham med rådne tomater. At tage verden sådan kaldte man engang "at have format", hvilket Metz & Co. så vist ikke har...

Det var for Glistrup nærmest en pligt at opdyrke ubenyttede områder af ytringsfrihedens blomstermark, så de ikke blev eksproprieret. Han tog straffen, som det koldt-humorløse, antidanske menneskeretstyranni foreskriver, men kæmpede i retssagerne for sin tolkning af gældende lov til Danmarks fordel. Han juridiske argumentation over tu-

Mogens Glistrup taler ved DDFs grundlovsmøde i Hillerød 1993

sindvis af sider viser ham som nutidens betydeligste og mest konsekvente discipl af vor store retspositivist Alf Ross, hvis demokrati-forsvar Glistrup også udviklede yderligere. Første uundværlige skridt i en politisk kamp var for Glistrup at kende gældende lov, som han altid kun ville ændre ad rettens og demokratiets vej, modsat menneskeretsideologernes foragt for dansk lovgivning og underminering af ret og demokrati via internationale institutioner. Selv dette "tørre" emne formåede Glistrup dog at gøre læservenligt via sproglig blomster og det verbale krydderi, som mindre sjæle afskyede ham for.

Glistrup forenede humoren med en uforlignelig saglighed og konkret viden, hvor hans modstandere bare har deres "meninger". I den politiske kamp gik Glistrup altid efter bolden, mens de andre sparkede efter manden. De accepterer kun et stadig smallere spektrum af hele den mulige politiske menings-

regnbue, mens en statsminister Glistrup havde givet større spillerum for selv sine argeste modstandere, end mainstream-politikerne nogen sinde har givet ham. Med rette udtalte Dirch Passer en gang, at der ikke var andet at gøre end at håbe og vente på, at Glistrup fik magten. Var det sket, var et tusindfoldigt blomsterflor sprunget ud i Danmarks have i en frihed og velfærd, som nu er ved at blive undergravet af ny-puritanisme, EU-love, fremmedes menneskerettigheder og islamisering.

For at føje spot til skade blev der jo i juli talt pænt om den nyligt afdøde fra mange af dem, der havde forbandet ham, da han var i levende live og farlig. Så meget desto mere blev det dog fremhævet, at hans meningsfæller, særlig i de senere år, var dårligt selskab selv for ham, og selvfølgelig underlødige og helt uden politisk relevans. Stemplingen af Glistrups politiske hjertesager fortsatte kort sagt med mildt talt uformindsket styrke, og som altid uden saglig argumentation eller belysende indsigt, men personligt nedgørende og ondskabsfuldt, lysår fra Glistrups egen fremfærd: Glistrupianere er idioter og landsbytosser, sådan er det bare.

Mens danskhedsforsvarere kan blive klogere af at studere Glistrups efterladte skrifter, kan alle blive klogere af hans menneskelige eksempel. I en tid, hvor personlig succes er største målestok, var Glistrup hævet over sin egen skæbne og ubekymret om sit eftermæle. Hans eneste bekymring var åbenbart egen familie og så Sagen: Danskernes vel og Danmarks fremtid. Ud over den livets modgang, som alle mennesker møder i forskellig grad, er der næppe tvivl om, at Glistrup var tilfreds med sit liv og havde fred i sit ukuelige sind, så Grundtvigs ord kunne være skrevet om ham:

*Så går den sjæl til hvile
i færd med sødt at smile,
som sol går ned bag lunden
i havet lyseblåt,
i sommer-aftenstunden,
mens fugle kvadre småt.*

Fædrelandets død

Af Ole Blente, Norge

Vi har alle lært at respektere FNs menneskerettigheder som garanter for frihed, demokrati og retfærdighed. Nogle har måske undret sig over FNs rolle i the New World Order. Den skjulte dagsorden er ikke længere særlig skjult; et af FNs hovedmål er det multikulturelle samfund, det fædrelandsløse verdenssamfund. I denne process er ingen køer for hellige: Den frie presse er en saga blot og demokratiet et spil for galleriet.

Dodou Diene er FNs "High Commissioner for Human Rights" og FNs specialudsending i rasediskrimineringsager. Den 4.6.2007 var han *special guest* på den internationale konference om medier og globalisering i Oslo. I sin tale til redaktører og journalister opfordrede han medierne til aktivt at støtte kampen for det multikulturelle samfund, skriver "Norge i dag":

"I alle sager bør pressen fremhæve de positive sider ved det multikulturelle samfund og tie stille og dække over de ubehagelige sandheder." Hvordan kan en mand i FNs navn pålægge medierne at præsentere et forvredet virkelighedsbillede? Er det ikke sådan, at en fri, uafhængig presse er blandt de vigtigste institutioner i et demokratisk samfund?

Søg på nettet efter kritiske røster mod Dodou Dienes udtalelser viser, at medierne har været særdeles tilbageholdne med at dække det, som kunne have fremkaldt et ramaskrig, ja et jordskælv, om konsekvensene var blevet bragt frem i lyset. Ingen af de store aviser har dækket det groteske udspil! De kan berette vidt og bredt om Britney Spears ægteskabelige problemer, men ting, som angriber nerven i vort samfund, bliver tiet ihjel. En student-netavis og nogle blogge dækkede sagen behørigt, men det gør jo

ingenting, for det kommer ikke ud til offentligheden: Ikke et ord i tv-avisen eller debat-programmerne! Hvad kan vi lære af det? Medierne nedværdiger sig til simpel propaganda, gemen hjernevask! Tænk på det næste gang du fornyer dit abonnement på Jyllandsposten eller smutter omkring den lokale kiosk for at hente cigaretter og Ekstrabladet!

Som om det ikke var nok at kræve fuld underdanighed af medierne, *advarede Dodou Diene samtidig mod demokratiske processer*. Tillades folk fri tilgang til information, vil de blive i stand til at danne sig en egen mening og gennemskue medicirkuset. Det kan påvirke deres valg. Dermed kan politiske partier *retmæssigt* vinde frem og true det multikulturelle samfund. Her savner undertegnede ord. Hvor skal vi lede efter noget at sammenligne med? Hvem kan vi ellers komme i tanker om, som har følt sig truet af demokratiske processer? Hitler mener du? Tja, han var faktisk folkevalgt med sit tyske arbejderparti og svært optaget af, hvad folk mente. Stalin? Det besatte Tyskland blev ikke bare kaldt en republik, men en demokratisk sådan: DDR, Deutsche Demokratische Republik. Der var i det mindste tale om et forsøg på at varetage et skin af demokrati. Men Dodou Diene taler frit fra leveren, for han regner med, at de trofaste rygslikkere holder mund. Og det gør de sandelig!

Det er værd at mærke sig, at næsten hele den politiske elite synes at være indforstået med udviklingen. Det er måske ikke så mærkeligt, for så snart man aner antydningen til kritik af det multikulturelle samfund, starter hylekoret med SOS-Racisterne i spidsen: "Racister, nazister"!

Fremskridtspartiet har markeret sig stærkest mod indvandring op gennem årene og har måttet tåle hård kritik. Partiet fremstår som et stadig mere stuerent parti, båret frem af Siv Jensen. Da hun i 2006 angivelig deltog på Bilderbergernes årlige sammenkomst, var det ikke vanskeligt at forstå, hvilken retning den nye partiledelse valgte. Vejen ligger overstrøet med ødelagte karrierer; personer, som misforstod tidens tegn og troede, at partiledelsen mente det alvorligt.

Vore folkevalgte taler om det multikulturelle samfund som noget, der er kommet for at blive. Det understreger

alvoren i sagen. I et demokrati vil en regering kunne indføre love og regler, som en senere regering ændrer eller fjerner. Det multikulturelle samfund er højt hævet over demokratiet. Det har aldrig været til valg og kan ikke vælges fra. Når folket ikke længere bestemmer politikken, er det vanskeligt at kalde styreformen demokrati. I tidligere tider vidste man, hvem der styrede: Kongen. Det geniale ved dagens styreform er, at ingen ved, hvem der styrer, og alle tror, at det er "vi", folket, demokratiet! Den fjerde statsmagt – medierne - har til og med sværget troskab til den nye, unavngivne hersker.

Eftersom Dodou Diene er FNs specialudsending, er vi nødt til at tage hans ord alvorlig. Det er derfor interessant at se, hvordan han definerer begrebet *racisme*. Danmark, siger han, er racistisk, fordi det begrænser indvandring! Hele vort land med hud og hår. Så enkelt. Med andre ord: Enhver, der modarbejder FNs multikulturelle planer, er racist. På en måde er det befriende. Det handler altså ikke om irakernes adgang til europæisk arbejdsmarked. Det handler om, at den der har sit folk kært og vil bevare det og forsvare det, er racist.

Gennem 40 år er store organisationer vokset op og har samlet massene under sig i kampen for det, der endelig skulle bringe fred på jord:

Menneskerettighederne. Centre for menneskerettigheder og mod racisme: Human Right Watch, Amnesty International, SOS Racisme m.v, alle støtter de op under internationale organer som FN. Om Dodou Diene faktisk handler i FNs ånd, da burde hans udtalelser om *det multikulturelle samfund* komme til udtryk i "Menneskerettighedserklæringerne".

Der finder vi for eksempel, at det er en menneskeret at tilhøre en nation. Det lyder jo godt. Men hvor er retten til et fædreland beskrevet? Tja, det kan vi lede længe efter. Tvært imod forpligtes enhver nation at sikre alle mennesker, der befinder sig på dens territorium, *lige* rettigheder. Danskere har altså ingen specielle rettigheder i Danmark og dermed heller ingen ret til et fædreland. Nationen forpligter sig til at give indvandrergrupper fordele, indtil de nyder samme anseelse og rettigheder i Danmark som etniske danskere. Det samme gælder selvsagt for tyrkere i Tyrkiet og somaliere i Somalia, omend

presset på deres grænser måske er noget mindre end på Danmarks.

FN har med andre ord konciperet det fædrelandsløse verdenssamfund. Danske politikere har ratificeret FNs konventioner og dermed frataget det danske folk retten til sit fædreland og underskrevet dets dødsdom. Nej, det gælder ikke bare det danske folk, det er FOLKET som fænomen, det handler det om.

Det multikulturelle samfund er i færd med at blive virkelighed. Danmarks statistik siger, at etniske danskere i løbet af nogle årtier kommer til at blive en minoritet i det, der en gang var deres fædreland. Noget lignende er tilfældet for de øvrige europæiske folk. De vandes ud og forsvinder. Og med dem **mangfoldigheden**. Den, der bidrager til, at et folk mister sine livsbetingelser og dør, må vel nødvendigvis kaldes en folkemorder. FN arbejder målrettet og langsigtigt for at udrydde alle folk. FN driver målrettet folkemord. Folkemord er ultimativ rasisme. SOS-Racisterne kalder folkemordere "nazister". Efter SOS-Racisternes definition er altså FN en nazistisk organisation.

Som spejderdreng i 70-erne sluttede jeg op om flaget på nationaldagen: "For Gud, for Konge og Fædreland!" Nu kan man udtale sig om vor Frelasers homofile tilbøjeligheder uden at risikere at blive lyst i band. "For Gud, for Konge og Fædreland!" derimod, det er patriotisme og det er farligt!

Jeg har haft den glæde at blive kendt med to norske personligheder, som hver især udmærkede sig under den 2. verdenskrig. Erik Gjems-Onstad fik den norske konges fortjenstmedalje i guld, Arne Borgir et tysk jernkors. Som årene gik, mødtes de to og opdagede, at de havde noget til fælles. De havde kæmpet på hver sin side med livet som indsats. Den ene som modstandsmand i Milorg, den anden på Østfronten under SS-division Viking. Det, de havde til fælles, var, at begge havde kæmpet for det dyreste de ejede: Sit fædreland! Den ene kæmpede mod tysk invasion, den anden mod sovjetisk. Nu så de, hvordan det, de den gang var villige til at dø for, bid for bid gled ud mellem fingrene på dem!

En generation dvaske TV-kanalvælgere er i færd med at kaste det i grams, som forfædrene kæmpede og døde for i tusinde år!

Hader en patriot mennesker med en anden hudfarve? Lad mig spørge omvendt: Kan man udrydde alle folkeslag – til og med sit eget – af

kærlighed? I bedste fald er det udtryk for total ligegyldighed, i værste fald had, ondskab. Fædrelandskærlighed - patriotisme - betyder ikke had, men vilje til at forsvare sit land.

Er en patriot modstander af kulturelt mangfold? En patriot værner om sit fædreland. Gør alle det, kan man ikke undgå et mangfoldigt internationalt fællesskab og det bliver interessant at rejse. Udryddes alle folk, bliver de kulturelle forskelle noget, du kan studere i den Fynske Landsby.

Er en patriot racist? En patriot er lige så racistisk som en hobbit. Han elsker sine frænder, fordi de er hans eget kød og blod. Den, der mener alvor med Discovery: "Celebrating diversity!" forsvare sit folk og sin kultur som den kommer til udtryk i race, farve, køn, sprog og religion og er dermed en patriot.

Hvordan skal den, der ikke er i stand til at respektere og tage vare på sin egen kultur, sit eget folk, kunne respektere andres? Den, der ikke respekterer folk og race som fænomen, er racist.

Er patriotisme højreekstremistisk? Patrioten sætter land og folk over pengene og er dermed socialist, altså venstre. På den anden side vil han bevare land og folk og er dermed konservativ, altså højre. Men ekstremist da? Ja, alle som er villige til at dø for sit fædreland er ekstreme for mammons tjenere. Derfor slider FNs "fredsbevarende styrker" overalt, hvor de forsøger at frarøve patrioter deres fædreland. Måske var vore forfædre ekstremister? Javel, men den eksistentielle ekstremisme, også kaldet selvopholdelsesdriften, er årsagen til, at vi lever i dag.

Er patrioter nazister? SOS-Racisterne karakteriserer en nazist som en folkemorder. Enhver patriot vil måtte være modstander af FNs forsøg på at gennemtvinge det multikulturelle samfund og fuldbyrde mordet på samtlige folkeslag. I deres egen betydning er altså ikke patrioter, men SOS-Racisterne selv nazister med deres massive støtte til det multikulturelle samfund!

Er patrioter en trussel mod demokratiet? Demokratiet har rødder langt tilbage i norrøn tid. Ja selv ordet "demos" betyder folk. Folkestyre er altså vanskeligt at forestille sig uden folk. Et parti er en gruppering af mennesker, der giver afkald på særinteresser for at få magt til at gennemføre en politik, som gavner dem; som de tror på. Nogle partier er

mere for industrien, andre for landbruget, andre igen har moralske eller sociale værdier på programmet. Men det multikulturelle samfund er ikke til valg! Ghettonannelser overalt i verden – og naturligvis sociologiske studier – viser, at det nærmeste vi har, er familien. Derefter kommer folket. Derfor er det også yderst interessant, at internationale organer som FN angriber begge dele: De vil overstyre demokratiet og aflive alle folkeslag.

Den norske frihedskæmper
Erik Gjems-Onstad

Er patrioter en trussel mod verdensfreden? I indledningen til FNs konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination tages det for givet, at underskrivende stater: "...på nyt bekræfter, at diskriminering mellem mennesker på grund af race, hudfarve eller etnisk oprindelse er til hinder for venskabelige og fredelige forbindelser mellem nationene ...".

Men stemmer det, at fædrelandskærlighed er årsagen til ufred og krig? Nogle vil måske fremhæve det foregående årtusinde med nærmest sammenhængende krige mellem nationalstater som eksempel på det.

Vi kommer nok ikke udenom, at det altid er patrioterne, der udkæmper krigene. Men "qui bono?" Patrioterne var altid kanonføde for elitors stræben efter magt og rigdom. Patrioter forsvare sit land, men kan bare lokkes til at sætte verden i brand med svig og løgn.

USA ser sig selv som symbolet på demokrati par sé. Samtidig er USA den mest aggressive statsdannelse i verden i dag med tropper i hvert andet land, USA, svinger pisker for at få Tyrkiet med i EU. USA har startet krig efter krig med store folkevandringer til følge. Måske er det snarere det forvrængede demokrati og mangel på fædrelandskærlighed, der er den store trussel mod verdensfreden?

Er det politiets opgave at stoppe patrioter? Ja. For de af politikerne ratificerede internationale aftaler klassificerer de facto patrioten som racist og forbryder. Men etisk har politifolk et problem, for de er selv af folket! Det er en af grundene til, at politiet søger efter kandidater med fremmedkulturel baggrund.

På samme måde afvikles værnepligten i land efter land; værnepligten kan ikke løsrives fra pligten til at forsvare sit fædreland med livet som indsats; som vi netop karakteriserede som ekstremisme. Ingen patriot vil rejse til fremmede lande og terrorisere kvinder og børn for penge. Derfor må de erstattes af lejesoldater, som ikke bekymrer sig om

formålet med krigen og bevidstløst deltager i de "fredsbevarende styrker".

Bilag:

To artikler fra FN's Menneskerettigheder, hvoraf det klart fremgår, at etniske danskere ikke har specielle rettigheder i Danmark:

International Covenant on Civil and Political Rights: Article 2 punkt 1:

Each State Party to the present Covenant undertakes to respect and to ensure to all individuals within its territory and subject to its jurisdiction the rights recognized in the present Covenant, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religion,

political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status.

International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination: Article 1 punkt 1:

In this Convention, the term "racial discrimination" shall mean any distinction, exclusion, restriction or preference based on race, colour, descent, or national or ethnic origin which has the purpose or effect of nullifying or impairing the recognition, enjoyment or exercise, on an equal footing, of human rights and fundamental freedoms in the political, economic, social, cultural or any other field of public life.

Demokratiet er et redskab

Demokratiet er et redskab, og som med alle andre redskaber laver det de resultater, som de, der har redskabet, ønsker at lave. Er sædelighedens grundlag undertrykkende for den enkelte, så hjælper ingen metodik. Den bliver nemlig bare brugt til at bekræfte udgangspunktet.

Derfor er demokrati ikke en normativ eller moralsk værdi (...)

Når vestlige magter f. eks. taler om "at eksportere demokratiet", hvad mener de så? Hvordan definerer man demokratiet i det Hvide Hus og Downing Street? Modsat kunne man spørge: Hvordan definerer de argeste vestlige modstandere af Irak-krigen demokrati?

Lytter man efter, opdager man noget interessant. De to yderpoler om polemikken i Irak-krigen er rørende enige om, hvad demokrati er. Det er for dem en kombination af formen og et indhold, der bygger på den samme – reelt kristne – grundtanke om mennesket som et individ. Det er en pakke, man betragter som en gave, der skal gives til alle folkeslag.

Men hvad med de sædelige forskelle? Skal man tro, hvad man hører, så er der hos de to yderpoler igen en forbavsende enighed; de sædelige forskelle skyldes fattigdom, uvidenhed, mangel på uddannelse og onde enkeltpersoner, der holder staklerne hen i uvidenhed og ulykke – mod "staklernes" vilje. Demokratiet vil – selvfølgelig kombineret med egne ideologiske trylleformularer – åbne lykkens perleport for alle mennesker.

Den ene fløj anser – groft sagt – markedskræfterne som det forløsende, mens den anden anser skattefinansieret velgørelse og gesjæftig forbedring af alt

og alle som vejen til frelse for Verden. Ingen af disse to yderpoler, personificeret ved George W. Bush og Michael Moore, kunne drømme om at overveje, om det er den sædelige forskel; kulturkløften, der egentlig er det afgørende (...)

Det er den logiske konsekvens af at betragte demokratiet som en værdi i sig selv og overse, at de værdier (...) ikke er entydigt demokratiske værdier, men simpelthen vestlige værdier. Disse har nemlig overlevet i den vestlige tradition gennem utallige århundreder, hvoraf kun de seneste to – siden antikken – har set ret meget til styreformere, der kan siges at være i nærheden af at være demokratiske.

Hvis man begynder at betragte formen som en enhed mellem form og indhold, hvor formen ses som indholdets forudsætning, så vil man gradvist, efterhånden som man møder modstand, begynde at fire på indholdet. Det demokratiske princip bliver helligt, og så opstår den absurde, men i sammenhængen logiske konsekvens, at man stille og roligt sælger ud af de vestlige værdier for at markedsføre demokratiet (...)

Men en demokrat er bare en, der er tilhænger af en bestemt måde at udvælge ledelsen på og intet andet. F. eks. kan en vestligt sindet demokrat sagtens (sikkert til hans store forfærdelse) finde ud af, at han på det sædelige plan er langt mere enig med afdøde Frederik den Store af Preussen end med en demokratisk muslim, fordi der intet er til hinder for, at en muslim både kan være demokrat og hade den vestlige sædelighed.

Hvis man tvivler på det, kan man

prøve at lytte til vor hjemlige muslimske indpisker og tilhænger af moderate steninger; Hr. Abdul Wahid (tidl. Raino) Petersen, der for nylig glædestrålende forsikrede alle om, at en islamisk stat sagtens kan være demokratisk. Man kan nemlig godt vælge mellem flere forskellige emner som leder af kalifatet. Der er altså stadig håb for en af mine favoritfigurer fra tegneseriernes verden; "Den onde, onde Iznogood", der som bekendt vil være Kalif i stedet for Kaliffen. Om Shari'aen skal gælde, er derimod ikke til afstemning, for det er nemlig det sædelige indhold, og det ligger altid før processen (...)

Jamen, man taler jo om frihed og demokrati, som om de hang sammen. Ja, som om! Man kan prøve at stille det på spidsen, set ud fra individets synsvinkel. Hvad giver mest frihed; at der er en despot, der lader mig leve, som jeg vil, tro som jeg vil, ernære mig som jeg vil, og som lader mig kritisere ham, så længe jeg ikke forlanger politisk magt. Eller at jeg kan få lov at vælge mellem forskellige ledere, der har det til fælles, at de påbyder mig at leve på en bestemt måde, forbyder mig at tro andet end det, de siger jeg skal tro, og – hvis jeg er kvinde – endvidere forbyder mig at ernære mig ved andet end mine mandlige slægtninges nåde, samt lader dem betragte min krop som deres ejendom. Jeg lader den stå til overvejelse.

*Tomas Kierstein,
næstformand for Den Danske Forening
(fra artikel i tidsskriftet Nomos,
nr. 1, 2008)*

Bøger og tidsskrifter

Folket som formål eller som middel

Et delt folk. Dansk udlændingepolitik 1983-2008, Morten Uhrskov Jensen, Forlaget Lysias 2008.

En rød tråd.

Lørdag den 13. juni åbnede jeg Morten Uhrskov Jensens bog "Et delt folk". Det første af fire lange weekendophold i fortidens fadæser begyndte.

Det jeg især godt kan lide ved bogen, er dens vekslen mellem referater fra de politiske debatter i folketinget og den offentlige debat.

Dels er det en lettelse i forhold til at kapere den enorme mængde stof, i form af især citater, som bogen er så rig på.

Dels føjer det en ekstra dimension til titlen "Et delt folk". Kontrasten, mellem diskursen på tinge og ude i virkelighedens Danmark, er nemlig helt fra beyndelsen tydelig.

Det er gennem denne vekslen, mellem "Borgen" og virkeligheden, det bliver helt tydeligt, at der, når man taler om udlændingeloven af 1983, er tale om en virkning, der bunder i en ændring af grundlæggende karakter.

Det synliggøres, at der, i årrækken før vedtagelsen, er sket et skred i den måde, som hovedparten af politikerne tænker på.

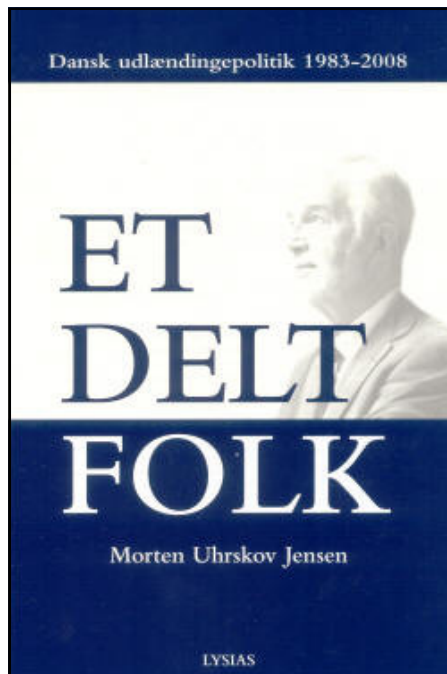
Danmark og det danske folk er i 1983 ikke længere formålet, men er blevet til midler i en ideologisk baseret kamp for verdens frelse og menneskehedens forbedring.

Konturerne af dette paradigmeskifte ses lige fra begyndelsen af bogen i kontrasterne mellem citaterne fra den gamle udlændingelov og de betragtninger, der ligger til grund for 1983-loven.

Førstnævnte bæres af overvejelser, der bedst kan beskrives som snusfornuftige og realistiske, med hensyn til hvad vi mennesker kan finde på af både godt og skidt, og ikke mindst med hensyn til lovens praktiske brugbarhed

Sidstnævnte opererer med et menneskebegreb, der er klinisk rensset for al

erfaring og al skelnen, og betragter det praktiske som noget, der kan og skal betvinges af lovens ønske.

Førstnævnte betragter mennesket som en given størrelse på godt og ondt, og udviklingen som noget grundlæggende uforudsigeligt, der fordrer en politik som tager udgangspunkt i at reagere og justere.

Sidstnævnte betragter mennesket som en klump modellervoks, der kan formes og omskaves, så den "rigtige" og "gode" udvikling kan finde sted.

Den gamle udlændingelov var i tråd med den gængse opfattelse i det virkelige folk, mens den nye var tænkt som en del af en kamp for at omskabe dette folk.

Det der deler er, om man abonnerer på forestillingen om det nye menneske eller ej.

Det gælder både på tinge og udenfor. Den store forskel er, at styrkeforholdene mellem de to holdninger er omvendt ude i virkeligheden i forhold til inde på de bonede gulve.

En religion blotlægges

Hen over mere end 500 sider, der dækker 25 års diskurs om udlændingepolitikken, ses det, hvordan dette folkelige pres efterhånden påtvinger politi-

kerne at handle anderledes og tage deres vælgere alvorligt.

Det fremgår imidlertid tydeligt, at der netop er tale om en tvang, om indrømmelser, der gøres yderst modstræbende, og kun fordi alternativet ville være, at politikerne blev sat fra bestillingen.

Det kan umiddelbart synes uforståeligt, hvorfor det er sådan. Hvorfor politikerne er så tonedøve, og langt hen ad vejen nægter at justere væsentligt på tankegangen og indrømme, at de var og er ude af trit med virkeligheden.

Der er kun ét svar, der giver nogen mening. Accepterer man det, er det til gengæld heller ikke svært at afkode politikernes tale og handlinger. Det forklarer deres forsøg på at kvæle debatten, fordi det forklarer at- og hvorfor de troede, at det rent faktisk kunne lade sig gøre:

Deres holdning, deres humanisme er en religion!

Ideologien ses som det ord, der skaber, hvad det siger. Mennesker og kulturer er for de "hellige" Tabula Rasa, og ideologerne er - i deres egen optik - de, der fører kridtet. (Ikke mærkeligt, at der er en overvægt af skolelærere blandt dem - både på tinge og blandt deres græsrodde.)

Den venstreorienterede tyske politiker Oscar Lafontaine, der i sit hjemland forfægter synspunkter på linie med Enhedslistens, har faktisk for nyligt bekræftet den opfattelse med en udtalelse, der er ligeså sigende, som den er kostelig:

"Vi (han og partiet Die Linke. red) er alle optagede af, at tale Verden pæn!"

Anbefaling

Morten Uhrskov Jensens bog er et mesterstykke. Den er noget så sjældent som to bøger i en.

Den er dels en citatsamling, men den bliver, gennem to enkle redskaber - en stringent kronologi og en vekslen mellem "bjerg" og "dal" - også til en Odys-

sé, der mellem linierne fortæller mere om aktørerne, end de fleste polemiske indlæg nogensinde formår.

"Et delt folk" er kendsgerningernes dom, og en sådan er altid ubarmhjertig, for kendsgerningerne er ligeglade med ideologier og paroler.

Bogen kan varmt anbefales!

*Tomas Kierstein
Næstformand i Den Danske Forening*

Anbefalelsesværdig blog

Det er bemærkelsesværdigt, at USA og til en vis grad også NATO og EU har fuldkommen forskellige standarder, når det gælder f. eks. Kosovos ret til løsrivelse fra Serbien og Syd-Ossetiens ret til at løsrive sig fra Georgien.

Endnu mere bemærkelsesværdigt er det, at samtlige betydende medier slutter op om denne nye verdensorden, hvis indhold synes at være, at hvad USA siger, er altid det rigtige.

At der anvendes forskellige standarder for ens anliggender forties fuldkommen

i de gængse medier.

Udøvelsen af disse forskellige standarder er i færd med at sænke et nyt jerntæppe omkring Rusland og venner af Rusland.

For at kunne bedømme, om dette er rimeligt, må man lytte til den modsatte sides synspunkter.

Da de ikke refereres i de gængse medier, må man finde dem andetsteds.

Et anbefalelsesværdigt sted er Byzantine Blog:

www.byzantinesacredart.com/blog

Truende nationalt sammenbrud

Foreign Affairs.
(Ca. 180 sider hver 2. måned,
www.foreignaffairs.org. \$ 9,95 pr. nr.).

Dette indflydelsesrige amerikanske tidsskrift, udgivet siden 1922 af den uafhængige mainstream-tænk tank Council of Foreign Relations, har i sit nummer 2 fra marts-april 2008 mindst to ganske interessante artikler.

I "Us and Them" begrundet historieprofessor Jerry Z. Muller, hvorfor han mener, at etnisk nationalisme, "folkenes sammenstød", vil være en drivende kraft i den internationale politik i generationer fremover. Først viser han i en historisk oversigt, at nationalismen stik imod at være overvundet med 2. verdenskrig tværtimod blomstrede som ingensinde før lige efter den. Millioner blev forflyttet i en grad som aldrig før oplevet, så det nye Europa kom til at bestå af hidtil uset rene nationalstater (undtagen især i Jugoslavien), hvilket ifølge Muller er årsagen til den lange fred, vi har oplevet på kontinentet lige siden. Dette forudså Winston Churchill i øvrigt, da han i december 1944 udtalte sig i det britiske parlament om de begyndende demografiske omrokninger (af særligt tyskere): "Udvisninger er den metode, der, så vidt vi kan se, vil være den mest tilfredsstillende og varige. Der vil ikke være nogen blandede befolkninger til at forårsage uendelige problemer... Der vil blive gjort rent bord. Jeg er ikke urolig over, at befolkningerne bliver filtret ud af hinanden, og jeg er heller ikke urolig over disse store folkeforflytninger."

Muller udvikler herefter, hvordan denne stabile periode i Europas historie kan ophøre med nye etniske lidenskaber forårsaget af indvandrede muslimske

befolkninger, der ikke vil indpasse sig. Desuden vil de globale modsætninger skærpes, fordi visse kulturer rummer træk, der gør det lettere for dem end andre at drage fordel af nye muligheder. Med rette konkluderer Muller, at det er en fejl at slutte, at fordi nationalisme til en vis grad er konstrueret, så er den også skrøbelig eller kan ændres grænseløst. Det er nemlig ikke bare, hvad der "er", men hvad folk tror, der "er", som har adfærdsmæssige konsekvenser.

Den amerikanske forfatter og journalist Robert Kuttner beskriver i samme nummer af "Foreign Affairs" i en artikel om "Reading Adam Smith in Denmark" et konkret eksempel på den unikke kulturelle baggrunds betydning: Nemlig i Danmark, hvis "flexicurity", kombination af fleksibilitet og social sikkerhed, han ser som i høj grad forbilledlig for

resten af verden. Ingen kan dog helt overtage modellen pga. de særlige historiske forudsætninger, den kræver. Men Kuttner beskriver også, hvordan dette hidtil lykkelige land trues af en stadig voksende uintegrerbar muslimsk befolkning, der undergraver solidariteten og den folkelige støtte til velfærdssamfundet.

Efter læsning af disse toneangivende betragtninger er det sjovt at tænke på, at undertegnede har fået mange spark for følgende udtalelse: "Eksistentielt, territorielt og materielt er de masser, som i dag indstrømmer fra de muhamedanske lande, vore fjender, og frihedskampen består i dag nøgternt set i at dehumanisere dem verbalt, før det kan blive politisk legitimt at fjerne dem fysisk fra vort område. Sådan har etniske kampe altid fungeret." (Danskeren nr. 1, 2004). Dette var jo simpelt hen en neutral konstatering efter iagttagelse af historien, ikke en normativ opfordring til etnisk rensning. Det er vigtigt at huske, at uanset hvor drabelige konsekvenser den etniske nationalisme igen måtte få fremover, er de skyldige dem, der har lagt bålet til rette, og ikke dem, der forsøger at rage de brændbare materialer ud af ilden.

Churchill & Co. lagde med sejren over det nazistiske imperium grunden til et stabilt nationernes Europa, og hvis dette på grund af moderne politikeres uforstand igen kun kan reddes ved flytninger af mange millioner fremmede, må det være sådan. Det gør os ikke urolige, og som på Churchills tid er der ikke råd til at ryste på hånden under eksekveringen.

Peter Neerup Buhl

Krig mod terror - og masseindvandring?

Norman Podhoretz:

World War IV.

The Long Struggle Against Islamofascism.

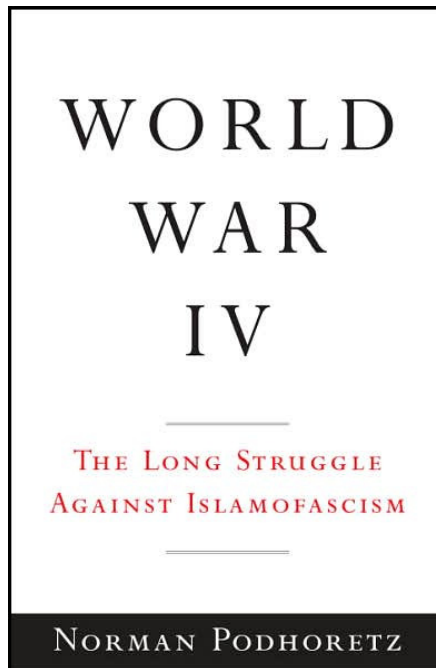
(Doubleday, 2007. 230 sider. \$ 14,95).

Norman Podhoretz (født 1930) er George W. Bushs ledende intellektuelle forsvare. Han kalder den kolde krig "3. verdenskrig", hvorfor krigen mod terror siden d. 11. sept. 2001 er 4. verdenskrig. Denne krig, forventer han, vil også vare i mange årtier. Islamisterne har i modsætning til kommunisterne rødder i en tusindårig kultur med religiøs appel, der har udbredt støtte blandt deres landsmænd. "Hvis islamister udgør 10-15 procent af verdens muslimske befolkning, udgør de 150-200 mio. personer, et langt større antal, end alle kommunister og fascistiske tilsammen rådede over." En opinionsmåling viser, at 69 procent af kuwaitere, egyptere, syrere, libanesere og palæstinensere ser bin Laden som en helt og jihadkriger. På tv-kanalen Al-Jazeera tilføjede værten, at dette tal blandt alle arabere "snarere er 99 procent".

Podhoretz frygter, at amerikanerne er blevet for bløddagige til at vinde den aktuelle verdenskrig, som de vandt de tidligere. Ingen statsleder i moderne tid er af egne landsmænd blevet lagt så meget for had som Bush. Podhoretz hudfletter den absurde, selvmodsige og hadefulde kritik. Bush får ellers moderate personer til at transformeres til frådende ekstremister, der reelt foretrækker Saddam Hussein. Podhoretz trækker linjen tilbage til Vietnamkrigen, hvor protesterne endda kom fra et smallere politisk spektrum end i dag. Men må uvægerligt spørge, om det aktuelle had mod USA's regering ikke udspringer af et dybere had end forsøget på at opbygge demokrati i Irak, for hvad ondt skulle der dog være i det?

Podhoretz tilbageviser sagligt kritikken af, at USA's indsats i Irak skulle være en katastrofe, ligesom han bl.a. skildrer luksusforholdene i Guantanamo, hvor omverdenen har så ondt af de stakkels terrorister, der som irregulære soldater traditionelt kun fortjente at blive skudt. Og under den såkaldte amerikanske tortur i Abu Ghraib fik ingen varige skader, og dog satte senator Edward Kennedy lighedstegn mellem Saddams og amerikansk fængselspraksis, og Al Gore talte med vanligt vanvid om et "amerikansk gulag". Hvordan forklares alle sådanne overdrivelser rationelt?

Podhoretz er optimistisk mht. at etablere demokrati i Mellemøsten. Mod skeptikere indvender han, at de nuværende despotier først blev etableret efter 1. verdenskrig. Her synes han dog at glemme, at områdets herskere også før den tid kun har været despoter, og at klansamfund også andre steder hidtil har umuliggjort demokrati.

Men man kan godt være skeptiker over for Bushs projekt uden at istemme de politisk korrekte hadefulde tirader mod USA. Det toneangivende had blev udtrykt af fx den ledende franske filosof Jean Baudrillard, der om d. 11. sept. 2001 skrev, at "vi har drømt om denne begivenhed, at alle uden undtagelse har drømt om den. Det er uacceptabelt for Vestens moralske samvittighed, men det er et faktum. I sidste ende gjorde al-Qaeda det, men vi ville det." Sådant har mange "intellektuelle" i Europa tænkt – det Europa, som mere og mere tror sig "vokset ud af historien", afskyr fysisk magt og vikler sig ind i en lukket verden af love og regler og transnationale forhandlinger, der handlingslammer og hindrer forsvar mod fjender. Podhoretz føjer hertil, at muslimer udgør en større og større del af Europas uddøende befolkning: "Og i stedet for at ville assimileres ind i Vestens indfødte kultur lader det til, at de fleste nyligt indvandrede muslimer afviser den." Derfor mener han, at en stabil verden nu kun kan tilvejebringes af USA's hårde arbejde.

Her burde Vesten naturligvis stå sammen, så længe det er klart, at arbejdet

udføres i egen interesse. Henry Kissinger, den store politiske realist, har modstræbende erkendt, at "Bush-doktrinen" om USA's aktive rolle hidtil har skabt mere stabilitet, end inaktivitet ville have gjort. Skadelig ville den derimod være som omvæltende, ren idealisme.

Men for Europa får alt dette kun sekundær betydning i forhold til den interne befolkningsudvikling hos os. Skal vi hjælpe USA med at holde orden og skabe fremskridt andre steder, må vi slå en handel af: USA skal bruge sin store magt til at bistå os med repatrieringer til de tidligere kriseområder som led i en ny "Marshall-plan". Podhoretz er pessimist hvad angår det islamiserede Europas værdi som allieret, men hvorfor behandler han så ikke mulighederne for at tilbagerulle dén udvikling, som dog er af endnu mere nutidig oprindelse end de despotier, han tror det muligt at demokratisere?

Hvad dette sidste angår, citeres den store islam-ekspert Bernard Lewis for udtalelsen, at vi ikke har noget valg: "Enten giver vi dem frihed, eller de ødelægger os." Rent bortset fra, at frihed ikke er noget, man bare får, så ødelægger de os alligevel rent demografisk. Faktisk har især de få islamiske demokratier haft disse planer (som er i det muslimske flertals interesse). USA forventer rimeligt nok vor aktive medvirken i demokratiseringsprojekterne, men så må USA også indse, at for Europa er terrorismen ikke hovedproblemet, men derimod to modsatrettede demografiske linjer – og amerikanerne skal til gengæld støtte os i dén kamp.

Peter Neerup Buhl

JA, JEG ELSKER DETTE LANDET...
Fortællingen om nordmanden Jan Høeg

Fik du købt bogen om den norske
frihedskæmper Jan Høeg?
Hvis ikke: ring 86 13 24 01
Te Hasselbalch

Når historien vendes på hovedet

David Meir-Levi: *History Upside Down. The Roots of Palestinian Fascism and the Myth of Israeli Aggression.* Encounter Books, New York, 2007. 131 sider.

”Historien på hovedet” er den rammen- de titel på denne bog, der i detaljer viser, hvordan den arabisk-israelske konflikt er det stik modsatte af, hvad verdensopinionen er blevet indbildt. Behandlingen af denne konflikt er jo tilmed kun et aktuelt – om end vigtigt – eksempel på, hvordan medierne generelt manipulerer eller lader sig manipulere, når det gælder om at rakke ned på Vestens demokratier.

Bogens forfatter, den amerikansk fødte israelske mellemøst-ekspert David Meir-Levi, tilhører kredsen omkring David Horowitz og dennes internetbaserede Front Page Magazine, og han følger dens dokumenterende og saglige fremstillingsform. Overbevisende skildres, hvordan den arabiske verden fra det moderne Israels grundlæggelse og til i dag kun stræber efter Israels tilintetgørelse. Alle kompromiser afvises eller er højst ganske midlertidige.

Den arabisk-israelske konflikt er så vist ikke en konflikt mellem en fascistoid israelsk undertrykker og nogle stakels, hjemløse flygtninge, men mellem Mellemøstens eneste demokrati og især iransk støttede terrororganisationer, Hamas og Hizbollah, der ligesom de andre ledende palæstinensiske organisationer er inspireret af Det Muslimske Broderskab og dets nazistiske arv, som også har præget Al-Qaida og hele det aktuelle islamiske korstog mod Vesten.

Meir-Levi beskriver de historiske og ideologiske sammenfald mellem nazismen og Broderskabets islam, ikke mindst begges antinationale stræben efter verdensherredømme. Sigende nok blev Hitlers ”Min Kamp” udgivet i arabiske lande med titlen ”Min Jihad”. Under den store arabiske opstand mod jøderne i Palæstina i 1936-39 brugte araberne Hitler-hilsen, Hitler-portrætter og hagekors ved højtideligheder. Jødeudryddelsens arkitekt Adolf Eichmann havde et nært samarbejde med Jerusalems stormufti, hvis afvisning af jødisk indrejse førte til, at den ”endelige løsning” fik sin velkendte udformning. Eichmann forklarede senere, at han lovede muftien, ”at der ikke ville rejse

flere europæiske jøder til Palæstina”.

Araberens vrede i 1930’erne skyldtes bl.a. Lord Peels delingsforslag, der gav 15 % af Palæstina til jøderne og 85 % til araberne. Jødernes ledere accepterede med glæde forslaget, men araberne var – som også altid senere – rasende over, at overhovedet noget som helst skulle gives til jøderne.

Omkring Israels oprettelse i 1948 sendte de arabiske stater tusindvis af paramili-

tilbage til det store FN-udpegede område, men man ville ikke indlade sig på noget, der kunne ligne en anerkendelse af Israel. Igen ved Lausannekonferencen i august 1949 tilbød Israel at genhuse 100.000 flygtninge selv uden fredsftale, men tilbuddet blev afvist. I 1960 og 1964 forsøgte Israel at betale erstatninger til flygtninge, men som altid afviste araberne den udstrakte hånd.

Efter 2. verdenskrig blev araber-nes vigtigste ideolog Sayyid Qutb, der lagde grundlaget for den i dag herskende holdning:

”Den hvide mand i Europa eller Amerika er vores fjende nummer ét. Den hvide mand træder os under føde, mens vi lærer vore børn om hans civilisation, hans universelle principper og ædle hensigter ... Vi indgyder vore børn beundring og respekt for herren, der træder på vores ære og gør os til slaver. Lad os i stedet for plante hadets, afskyens og hævnens frø i disse børns sjæle. Lad os lære disse børn lige fra deres negle er bløde, at den hvide mand er menneskehedens fjende,

og at de bør tilintetgøre ham ved først givne lejlighed.”

Muslimere overalt er siden da blevet stadig mere forblindet af dette verdensbillede, og araberne i Palæstina (det var før opfindelsen af ”palæstinenserne”) tog hverken i 1948 eller siden konsekvensen af, at deres egentlige fjender var de arabiske stater, mens Israel og Vesten fremlagde det ene imødekomende forslag efter det andet. Efter at FN’s plan fra 1947 om to ligeværdige stater til henholdsvis jøder og arabere i Palæstina-området var blevet afvist af de arabiske ledere, gennede Egypten Palæstina-araberne i lejre, henrettede deres talsmænd og skød alle, der forsøgte at flygte. Men skulle jo have et presionsmiddel mod Israel, og det egyptiske propaganda-apparat sled for at vende Palæstina-arabernes forståeligt anti-egyptiske følelser mod Israel. Den succesfulde propaganda lærte man af nazister og senere af Sovjet, fx var Arafats efterfølger, Mahmoud Abbas, således uddannet i Moskva. Her blev han ph.d. i 1982 på en afhandling, der bl.a. byggede på holocaust-benægtelse.

Men før Abbas var Arafat jo i årtier den store kæp i hjulet for alle fredsforslag. Han udtrykte i starten af sin karriere ganske naivt sit ønske om at udslutte

Muftien af Jerusalem diskuterer jødespørgsmålet med rigskansleren af Tyskland

tære tropper mod jøderne, hvis forsvarsstyrke tilmed blev modarbejdet af de britiske okkupationsstyrker, der mange gange endda gav konfiskerede jødiske våben til araberne. Truet på eksistensen måtte jøderne forsvare sig med næb og kløer, og deres militser, såsom Irgun og Lehi, blev af den allerede skævvredne verdensopinion stemplet som terrororganisationer.

Det lykkedes jøderne at værne sig mod en fjendtlig omverden, og under den regulære krig flygtede ca. 725.000 arabere. Som nogle af dem afslørende sagde: ”Vi frygtede, at de ville gøre mod os, hvad vi ville have gjort mod dem, hvis vi havde vundet.” De arabiske landes regeringer opfordrede araberne i Palæstina til at flygte, så man lettere kunne gøre kål på de ublandede jødiske bosættelser, og flygtningene tog villigt af sted i forventning om at kunne overtage de jødiske ejendomme og værdier efter den ventede arabiske sejr. Omvendt udfoldede jøderne mange bestræbelser for at få araberne til at blive. Således noterede briterne, at alt blev gjort, for at araberne kunne fortsætte deres dagligliv i sikkerhed. Havde de arabiske stater været villige til at forhandle efter deres første krig mod Israel, havde flygtningene allerede da kunnet vende

Israel, men han blev så oplært i propaganda af nordvietnameserne, der fra Vietnamkrigen vidste, hvordan gerningsmænd skulle præsenteres som ofre: ”Hold op med at tale om at tilintetgøre Israel og vend i stedet for din terrorrig til at være en kamp for menneskerettigheder. Så vil det amerikanske folk spise af din hånd.”

Ud over vietnameserne fik Arafat især hjælp af rumænerne, hvis efterretningsfolk dog også filmede hans natlige homoseksuelle udskejelser for at have en klemme på ham. Man vidste, hvor ilde set den slags er i Arabien ...

I 1967 blev det ahistoriske begreb ”det palæstinensiske folk” så skabt ud af intet. End ikke Arafat eller de arabiske stater havde nogen sinde brugt det før. Som et medlem af PLO’s eksekutivkomite udtalte i 1977:

”Det palæstinensiske folk eksisterer ikke. Oprettelsen af en palæstinensisk stat er kun et middel i vores fortsatte kamp mod staten Israel, for vor arabiske enhed. I nutidens virkelighed er der ingen forskel mellem jordanere, palæstinensere, syrere og libanesere. Kun af politiske og taktiske årsager taler vi i dag om eksistensen af et palæstinensisk folk, eftersom arabiske nationale interesser kræver, at vi opstiller eksistensen af et særligt ’palæstinensisk folk’ som modspil til zionismen.”

I midten af 1800-tallet boede der kun omkring 250.000 mennesker i det område, hvor der nu bor ca. 10 mio. takket være Israels udvikling af regionen. De arabere, der i 1949 blev i Israel – ca. 170.000, der i dag er blevet til 1,4 mio. – har nu mange fremtrædende samfundspositioner og nyder generelt en højere levestandard og større politisk og personlig frihed, end det er muligt noget sted i den arabiske verden. Sigende er det også, at den af Israel skabte velstand i Gaza og på Vestbredden gjorde palæstinenserne til de rigeste arabere bortset fra dem i oliestaterne, og at denne velstand er blevet reduceret til 1/10, efter at ”selvstyret” tog over i 1994.

I 1967, efter seksdageskrigen, skete

det for første gang i verdenshistorien, at en sejrherre, Israel, tilbød de besejrede at tilbagelevere erobrede områder for at få fred. Men taberne, repræsenteret af otte arabiske statsoverhoveder, afviste enhver indrømmelse og tvang dermed Israel til at tage ansvaret for de ca. 1 mio. arabere på Vestbredden og i Gaza.

Det blev omvendt sejrherren, der gik med til indrømmelse efter indrømmelse for at teste, om araberne ville være til-

procent.

Fakta taler et sjældent entydigt sprog, og det er også et sjældent entydigt billede af konflikten, der tegnes i verdens medier – men det er stik modsatte af den ovenfor skildrede begivenhedsrække! Det tyder på et afgrundsdybt svigt blandt Vestens journalister, intellektuelle og politikere.

Islam-eksperten Bat Ye’or taler om en hel ideologi, ”palæstinianisme”, der er en geografisk sammenlægning af alle de radikale islamiske værdier, som vil tilintetgøre Israel og jødedommen, ligesom de globalt vil tilintetgøre alle ikke-muslimske religioner og kulturer. Det er lykkedes denne nye fascisme og dens nyttige idioter i Vesten at få knæsat en forløjet historieopfattelse, hvor jøderne fremstilles som indtrængerne og undertrykkerne i Mellemøsten, skønt det reelt er muslimerne.

David Meir-Levi konkluderer: ”Efter at have set grundigt på den palæstinensiske sags historie og myterne, den har skabt for at fremme sin sag, er det ikke længere muligt at benægte, hvad den har udviklet sig til:

En del af den større islamo-fascistiske jihad mod Vesten. Og det står også klart, at Israel nu er frontlinjestaten i den internationale krig mod terror.”

Ja, selv vesterlændinge, der er ligegladede med selve Mellemøstkonflikten, må i egen interesse tage parti for den part, der kæmper vores kamp mod nutidens store totalitære verdensbevægelse, som kun er tilfreds med den totale sejr. Forsvinder Israel, bliver der ikke fred i verden, som et flertal af europæerne åbenbart er blevet det indbildt: Islam vil da blot marchere videre på sin vej ind i de vantros lande, ”krigens hus”, og først standse, når Vesten helt har indvilget i at være ”dhimmi”, undervungen. Vi vil ikke kunne købe os til fred ved at forråde Israel, tværtimod. Muhameds hære har altid kun respekteret en stærk modstander. Vil man have fred, må man forberede sig på krig. Så skønt de herskende meningsmagere har opstillet Israel som fjendebillede, burde det snarere være forbillede.

Peter Neerup Buhl

fredse med noget andet end Israels tilintetgørelse. Senest stod svaret klart i 2005, da Ariel Sharon tvang over 9.000 jødiske bosættere væk fra deres hjem i Gaza, hvor mange af dem havde boet hele livet, og overlod deres moderne hjem og infrastruktur til araberne. For denne gestus fik israelerne som tak kun det sædvanlige: Mere vold, flere mord, mere terror og mere krig.

Arafat havde allerede inden da vist vejen ved at bryde alle aftaler, der blev indgået med israelerne i Oslo. Siden 1994 har PLO i samarbejde med en række terrororganisationer udført 28.000 terrorangreb, der har dræbt 1.700 israelere og mindst 6.000 palæstinensere, og næsten 2.000 palæstinensere er blevet dræbt af agenter udsendt af den palæstinensiske ”myndighed”, fordi de samarbejdede med Israel. Heldigvis er mange liv blevet reddet, fordi Israel klogt har opført en – selvfølgelig også i Vesten forhad – ”sikkerhedsmur” (der kun på få strækninger er en egentlig mur). Ifølge universitetsanalyser har den reduceret terrorangrebene med 90

Islam: Voldens og aggressionens ideologi

Shahram Akbarzadeh & Fethi Mansouri (red.): *Islam and Political Violence. Muslim Diaspora and Radicalism in the West.* (Tauris Academic Studies, 2007. 258 sider. \$ 85).

De fleste bidrag i denne bog er et forsvar for de angiveligt stakkels undertrykte og moderate muslimer, der er genstand for uretfærdigt vestligt mytemageri. Men der er alligevel interessante facts. Islams jihad-ideologi gennemgås grundigt, og det kan (s. 127) ikke skjules, at de islamiske lærde generelt følger den mest aggressive koran-tolkning, som ikke kun giver ret til hellig krig som forsvar, men også som angrebskrig, faktisk under alle forhold. Desuden fremgår det, at over for vantro gælder alle metoder, at islam ikke kan forenes med menneskerettighederne (fx hvad angår dødsstraf og retten til at skifte religion), og at muslimer generelt (ikke kun islamisterne) mener, at islams "umma" bør omfatte hele menneskehe-

den. Mindst politisk korrekt af bogens bidragydere er professor Bassam Tibi, der gør op med "globaliseringen", idet den kun er rent strukturel: Samtidig finder

der en omvendt proces, en fragmentering af kulturerne, sted. De vestlige værdier udbredes ikke, tværtimod. Kun teknologien og det økonomiske system. Tibi gør også op med den udbredte akademiske synsmåde, som andre af bogens bidragydere er tæt på, nemlig at islamisk fundamentalisme blot er en vestlig konstruktion.

Et gennemgående kritikmål i bogen er de vestlige forsøg på at håndtere de tiltagende sikkerhedstrusler. Men som en bidragyder indrømmer: "Fordi farlige hensigter er usynlige, er det nødvendigvis hele befolkningsdele, der må tjekkes."

En erkendelse med vide konsekvenser er, at islam i sin moderne skikkelse mere og mere er afkoblet fra en bestemt kultur og modererende lokalkolorit og bliver en "globaliseret" islam i "ren" udgave. Denne proces fremmes af de mange emigrerede muslimer og moderne teknologi såsom mobiltelefoner og internet, der skaber et virtuelt fællesskab, og virker i radikaliserende og uniformerende retning. Det store flertal af muslimer kan nu beskrives som islamister (s. 137): De vil udbrede den muslimske "umma" og leve under en ren islamisk lov.

Et andet udslag af den globaliserede islam er jihad – i skikkelse af terrororganisationer. Støtten til disse blandt de "rettroende" antydes af, at det globale islamiske terrornetværks budget skønnes af være på 500 milliarder dollar.

Tendensen er tydelig overalt. Tilmed i et "moderat" islamisk land som Indonesien oplever en ekstremistorganisation som Hizb-ut-Tahrir store fremgange i alle befolkningsgrupper (herom handler nærværende bogs kapitel 9).

Allerede i 1997 udgav den kendte skribent Nathan Glazer sin bog "We Are All Multiculturalists Now". I dag kan alle angiveligt kun være multikulturalister pga. udviklingen af blandede samfund. I stil med Christmas Møllers "Vi er alle socialister" – som om "udviklingen" med nødvendighed kun giver én mulighed! Men tværtimod viser nærværende bog mod sin intention, at vesterlændinge med forstanden i behold kun kan være *imod* multikulturalismen (læs: islamiseringen). Ligesom socialismen for længst har gjort det, viser den sig i disse år for alle, der overhovedet vil se, som alt andet end god og attråværdig.

Peter Neerup Buhl

Af bestyrelsesmedlem Lars Rask

Mange spørger undrende, første gang de hører om Vederfølner: Hvad er nu det? Til det spørgsmål findes der et kort svar, og det er, at Vederfølner er en nationaldemokratisk forening, som har til formål at samle den nationale ungdom på tværs af realpolitiske forskelle.

Går vi i dybden med Vederfølner, så står det klart, at formålet med foreningen er at værne om den danske kulturarv, vort sprog og samfundets sammenhængskraft. Foreningen vil via demokratiet modarbejde islams ekspansion og indflydelse i det danske samfund. Vederfølner er forankret i Grundloven og vil ikke acceptere nogen form for indskrænkning i danskernes frihedsrettigheder.

Men hvorfor nu overhovedet lave en forening? Der findes jo mange nationale

foreninger som kæmper for noget tilsvarende, så hvad skal vi med endnu en i rækken? Det vil vi forsøge at give dig svaret på her.

Baggrunden for foreningen

Ytringsfriheden har længe været under massivt pres, og de seneste år er presset vokset. Selvcensuren og berøringsangsten sniger sig ind overalt i den politiske debat. Langsomt, men sikkert, gør islam sin indflydelse gældende. Vederfølner blev grundlagt af en gruppe som ikke stiltiende vil se til, at danske kunstnere bliver truet på livet og bydele afbrændes af "utilpassede unge". Der ønskes kort og godt, et opgør med den misforståede politiske korrekthed.

Foreningen Vederfølner holdt stiftende generalforsamling lørdag den 12. maj 2007. Inden da var der dog gået lang tid med overvejelser omkring pro-

jektet, og om det overhovedet var en god ide at stifte en ny forening. På daværende tidspunkt eksisterede der allerede mange andre nationale grupper. På trods af vores usikkerhed, var der dog ingen vej uden om, vi ville skabe en seriøs national forening, som på et nationaldemokratisk grundlag kunne samle den danske ungdom.

Vederfølner erkendte tidligt, at mange danskere, og specielt ungdommen, ikke har de nødvendige forudsætninger for at slutte op omkring den danske sag. Manglen på viden om masseindvandringens altødelæggende konsekvenser for landets fremtid er total!

"Den der ikke vedkender sig sin fortid, forstår ikke sin nutid og har ingen fremtid"

Dette citat passer godt på det, forenin-

gen forsøger at leve op til. Igennem informationsmøder, leg og levende historiefortælling arbejder vi på at højne vore medlemmers bevidsthed omkring vores fælles kulturarv. Vi vil igennem uddannelse og oplevelser vække ungdommens nationalfølelse!

Dette er blevet forsøgt igennem mange år. Eksempelvis har flere gode internetprojekter har set dagens lys. Vi nævner i flæng nomos.dk, dendanskeforening.dk osv. På trods af disse sideres meget informative og oplysende indhold, så følte vi at de ikke rigtig slog til. Vores erfaring var, at unge mennesker ønsker det mere oplevelsesorienterede.

Det var den problemstilling, der fik os til at lægge hovederne i blød. Mange nationale projekter har efter vores opfattelse været alt for fokuseret på det akademiske miljø eller højskolesangbogen. I forsøget på informationsspredning er ungdommen, der ikke gider sidde i kakelovnskrogen med snuden i en bog, blevet glemt.

Dermed krævede det en helt ny strategi, hvis vi ville have fat i det potentiale som den nationale danske ungdom havde at byde på. Vi ønskede at gøre det at være national tilgængeligt. Vi ville så at sige gøre budskabet simpelt, uden at forsimple det.

Aktiviteter

Den strategi som vi i Vederfølner følger er en kombination af seriøse politiske debatter og informationsmøder, blandet sammen med sociale arrangementer af enhver art.

Vederfølner er en politisk forening som anerkender, at det sociale aspekt har stor betydning for vores forsatte udvikling. Dvs. at vi igennem det sidste års tid har afholdt en række arrangementer af politisk og socialt karakter.

På den politiske side har vi afholdt en række aktiviteter. Tidligere på året blandt andet et større informationsmøde omkring Islam, et grundlovsmøde samt diverse informationsmøder rundt om i

landet. På disse møder har vi gjort stor brug af visuelle hjælpemidler, ligesom vi har fokuseret på at inddrage eksterne foredragsholdere, for at gøre arrangementerne så alsidige og spændende som muligt.

*Vederfølners vintersolhvervsfest
lørdag den 1. december 2007
tiltrak lige over 150 mennesker*

På det sociale felt har vi afholdt en vintersolhvervsfest, en sommertilhvervsfest, samt en vikinge/grisefest i forbindelse med Danmarks befrielsesdag. Vi sætter dog en ære i, at vores medlemmer aldrig gå fra et arrangement uden at have lært noget. For eksempel havde vi inviteret en ekstern foredragsholder ind til vores vikingefest, som iført vikingetøj og ude i naturen, kunne fortælle de fremmødte om vores dramatiske og spændende historie. I forbindelse med arrangementerne afholder vi desuden quizzer, hvor de fremmødte bliver inddraget i et stykke dansk eller europæisk historie.

Yderligere har vi afholdt en række weekendarrangementer, som for eksempel vores generalforsamling, og en kanotur på Gudenåen, hvor den politiske diskussion har været i højsædet.

Vederfølner er ifølge nordisk mytologi en høg som sidder i toppen af Yggdrasil og spejder ud over verden, deraf sloganet "Vederfølner – Vi holder øje med Danmark"

Det lyder jo alt sammen meget godt, men hvor mange deltager så i arrangementerne? Det svinger meget. De største arrangementer samler omkring 150 deltagere og de mindste, som vores ka-

notur eller udflugt til Kalø slotsruin, 15 deltagere.

Hvor står vi nu og hvor skal vi hen?

Siden foreningen så dagens lys er der sket meget. Vederfølner har udviklet fra at være en lille forening bestående af nogle få nationale til nu at være en landsdækkende forening med ca. 200 medlemmer i alle aldre. Der er en overvægt af unge under 30.

Vi har dog langt fra realiseret vores fulde potentiale, og vi i foreningen mener, at det inden for få år vil være muligt for vores forening at opnå statsstøtte fra Dansk Ungdoms Fællesråd i form af tipsmidler. Dette kræver dog en forsats fokus på foreningens udvikling, og her kan alle være os behjælpelige.

Foreningen er afhængig af, at medlemmerne og vores sympatisører vil gøre en indsats. Vores primære mål består for nuværende i at vokse os større, og her er Din hjælp faktisk uvurderlig. Hvis Du kender nogen i Din familie eller vennekreds, som kunne tænke sig at støtte et godt nationalt initiativ som Vederfølner, var det måske en ide at foreslå dem at melde sig ind.

Derudover er det faktisk kun fantasien, der sætter grænser, og som i enhver anden forening er det aktivisme og penge, der får det hele til at løbe rundt.

For yderligere information omkring Vederfølner besøg da vores hjemmeside på www.modstand.nu Her kan Du læse mere om foreningens aktiviteter og vores vedtægter.

Vederfølners formand Lars Larsen var en af talerne ved Vederfølners og DDFs fælles grundlovsmøde ved Århus

Foreningsnyt

Møder

Efterårsmøder er under forberedelse. Følg med i mødekalendarer på www.dendanskeforening.dk

Hvis du flytter!:

Husk at meddele adresseforandring. Post Danmark returnerer ikke længere post med forkert adresse.

Olympiske Lege og apartheid

udelukker kvinder fra at deltage på landets olympiske hold. I den muslimske verden er John Lennons og Yoko Onos sangtekst fra 1972 håndgribelig virkelighed:

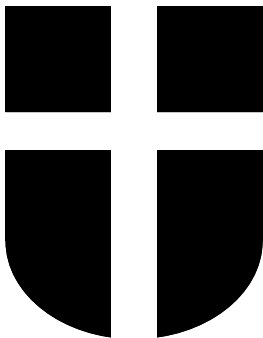
"Woman is the Nigger of the World"

Men som det fremgår af billedet herunder, er det ikke kun kvinder, der diskrimineres i den muslimske verden.

Endnu lavere rangere nemlig mennesker, som ikke er muslimer.

Som følge af Sydafrikas apartheidpolitik, som udelukkede landets sorte og farvede indbyggere fra deltagelse på landets olympiske hold, fik Sydafrika ikke lov til at deltage i de Olympiske Lege i 1964 og i flere af de efterfølgende lege.

På trods af dette fortilfælde deltager Saudi Arabien hvert fjerde år uhindret i de Olympiske Lege, selv om landet praktiserer en apartheidpolitik, som

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde